

*Sahabi
Hayatundan
Tablolar*

- 2 -

Ruhi DEMİREL

*Sahabi
Hayatundan
Tablolar*

-2-

Ruhi DEMİREL

SAHABİ HAYATINDAN
TABLOLAR

-2-

Ruhi DEMİREL

SAHABİ HAYATINDAN TABLOLAR

-2-

Copyright © Muştu Yayınları, 2014

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Ali ÖZER

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKCI

Epub

Bekir YILDIZ

Dijital ISBN

978-605-163-110-3

Yayın Numarası

908

Basım Yılı

Kasım 2014

Muştu Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.mustu.com

facebook.com/kitapkaynagi

Kul Peygamber

Sevgili Peygamberimizin evinde o gün yiyecek hiçbir şey yoktu. Aç bir şekilde dışarıya çıktı. Safa tepesine gelmişti ki yanı başında Cebrail beliriverdi.

Peygamberimiz, bu meleş çok severdi. Sırlarını ona açar, kendisiyle sık sık dertleşirdi.

Bir aralık ona:

– Ey Cebrail, dedi. Seninle dini gönderen Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in evinde ne un var, ne de çorba...

Peygamberimiz daha sözünü yeni bitirmişti ki semada bir gürültü koptu. Efendimiz endişelendi birden. Cebrail'e baktı ve:

– Allah, kıyametin kopmasını mı emretti yoksa, diye sordu.

Öyle ya, ahir zamandaydılar. Kıyamet her an kopabilirdi. Fakat Cebrail son derece sakin görünüyordu. Efendimizi teskin etti:

– Hayır, öyle bir şey yok. Allah senin sözünü işitti. İsrail'i gönderdi. Bu gürültü onun için...

İsrail karşılarında belirdi. Saygı dolu bir eda ile:

– Allah, söylediklerini biliyor, dedi. Bu yüzden yeryüzü hazinelerinin anahtarıyla beni sana gönderdi. Eğer sen istersen şu dağı altına, gümüşe, zümrüde çevireceğim. Kral bir peygamber mi olmak mı istiyorsun; yoksa bir kul peygamber mi?

Yüce Rabbimiz, Sevgili Peygamberimize iki seçenek sunuyordu. Hazreti Süleyman gibi, Hazreti Davut gibi bir hükümdar olmak... Ya da bir gün aç, bir gün tok olan fakir bir kul olmak...

Peygamberimiz hemen cevap vermedi. Cebrail'e baktı. Vahiy meleş kendisine

“Mütevazı ol!” anlamında bir işaretle bulundu.

Bu işareti alan Sevgili Peygamberimiz gönlündeki cevabı verdi:

– Bir kul olarak Peygamberlik vazifesini yapmak istiyorum!

O, en fakir bir sahabinin yaşadığı hayatı seçmişti. Ümmetinden herhangi biri gibi yaşayacaktı bundan sonra da. Kendisi için dağların altına, gümüşe, zümrüde çevrilmesi teklifi karşısında hiç tereddüt etmeden şöyle dedi:

– Hayır ya Rabbi! Bunu istemem. Ben bir gün tok, bir gün aç kalmayı arzu ederim.

Aç kaldığım zamanlarda Sana yalvarır, Seni anarım. Doyduğum da ise Sana şükreder, hamdederim.

Dediği gibi de oldu zaten. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) kul bir peygamber olarak yaşadı. Yine kul bir peygamber olarak Rabbine ruhunu teslim etti.

* * *

Sancaktar

Mekke ve çevresinde bir haber dilden dile yayılıyordu:

– Duydunuz mu?

– Neyi?

– Ebu Cehil, Muhammed’i ölü ya da diri yakalayana ödül verecekmiş.

– Ne ödülüymüş bu?

– Yüz deve!

– Ne! Yüz deve mi? Aman Allah’ım! Ne kadar büyük bir ödölmüş öyle...

Bu konuşmalardan sonra gözünü para hırsı bürüyenler harekete geçiyorlardı. Sevgili Peygamberimizi ve yanındakileri aramaya başlıyorlardı.

Büreyde’nin henüz hiçbir şeyden haberi yoktu. Mekke yakınlarındaki arazisinde yaşıyordu. Hızla yayılan haber bir gün ona da ulaştı:

– Hey Büreyde! Duydun mu; Muhammed ve arkadaşları Mekke’den ayrılmışlar. Ebu Cehil onları yakalayıp kendisine teslim edene yüz deve verecekmiş!

Büreyde, Peygamberimizi tanımıyordu. Haberi getirenden bütün ayrıntıları inceden inceye öğrendi. O andan sonra da etraftan gelip geçenleri durdurup sorguya çekmeye başladı. Çoğu insan gibi o da gönlünü büyük ödölü alma arzusuna kaptırmıştı.

Birkaç gün sonra arazisinden birkaç yabancıнын geçmekte olduğunu gördü. Hemen yanına yetmiş seksen kadar adam aldı. Yabancıların karşısına dikildi.

Gelenler, Efendimiz ve yol arkadaşlarıydı. Mekke’den çıktıktan sonra bir süre mağarada kalmışlardı. Peşlerindeki atlatınca yeniden yola koyulmuşlardı. Peygamberimiz, karşılarındaki kalabalığı görünce onların liderleri olduğu anlaşılan Büreyde’ye:

– Sen kimsin, diye sordu.

Sesinde gönülleri bir hoş eden tatlılık vardı. Büreyde cevap verdi:

– Büreyde...

Peygamberimiz yanbaşıında duran arkadaşı Hazreti Ebubekir’e döndü:

– İçimiz serinledi!

Hazreti Ebubekir ve oradakiler Efendimizin ne demek istediğini anlamışlardı. Büreyde kelimesi “serinlik” anlamına gelmekteydi. Efendimiz bu sözüyle “Endişelenecek bir şey yok.” der gibiydi sanki. Ardından ikinci soru geldi:

– Kimlerdensin?

Büreyde, sakın bir şekilde:

– Eslem kabilesindenim, diye karşılık verdi.

Efendimiz bu cevap üzerine arkadaşlarına seslendi:

– Selâmetteyiz!

Eslem kelimesinin, selamet anlamıyla bağlantısından dolayı böyle konuşmuştu Efendimiz. Büreyde hayretle bakıyordu. Derken Peygamberimiz bir soru daha sordu:

– Eslem’in hangi kolundansın?

– Sehm kolundanım.

Peygamberimiz, Hazreti Ebubekir’e:

– Ey Ebubekir, dedi. Senin nasibin çıktı işte!

Sehm, nasip demektir. Büreyde karşısındaki yabancıнын konuşmalarındaki inceliğe hayran kalmıştı. Yüz deveyi filan unuttu o an. Kanının kaynayıverdiği bu yabancıнын kim olduğunu öğrenme arzusuyla:

– Peki sen kimsin, diye sordu.

Peygamberimiz gülümseyen yüzünü ona çevirdi ve:

– Allah’ın Resûlü Muhammed, dedi.

Büreyde bu cevap karşısında iliklerine kadar titrediğini hissetti. Benliği Allah’a imanla sarsıldı. Apaydınlık bir gönülle Efendimizin huzurunda diz çöktü. Coşa coşa imanını ilan etti:

– Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh!

Sonra Kutlu Misafirine ve yanındakilere ikramda bulundu. Tatlı tatlı sohbetler edildi. Büreyde bu sohbetler sırasında dinimizin emirlerini öğrendi. Bazı sûreleri ezberledi.

Vakit yatsıya varmıştı. Sevgili Peygamberimiz namaza hazırlandı. Büreyde ve adamları da hemen abdest aldılar. Hep birlikte namaz kıldılar.

Peygamberimiz ertesi gün yola çıkarken Büreyde:

– Ya Resûllûllah, dedi. Medine’ye sancaksız girmene gönlüm razı olmaz. Ben Sizin sancaktarınız olacağım!

Hemen başındaki sarığını çıkarıp çözdü. Mızrağının ucuna bağladı. Ortaya küçük, basit bir sancak çıkmıştı. Büreyde bunu eline alıp Efendimizin yanı sıra yürümeye başladı.

Temiz gönüllü Büreyde, o gün, İslâmın ilk sancaktarı olarak tarihe geçmiş oldu.

* * *

Emanet Elbise

Şefa çok zor bir durumdaydı. Geçim sıkıntısı çekiyordu. Bu durumu gidip Allah Resûlüne söylemeye karar verdi. O muhakkak kendisine bir şeyler verirdi. Hemen yola çıktı. Doğruca Efendimizin yanına vardı. Durumunu arz etti ve kendisine yardımda bulunmasını istedi.

Sevgili Peygamberimiz diğer birçok sahabi gibi zor şartlar altındaydı o günlerde. Günler geçiyor da yiyecek bir lokma dahi ellerine geçmiyordu. Şefa'ya, o an verebilecek hiçbir şeyi olmadığını söyledi.

Kadın bu söz karşısında gücenmişti. Üzgün bir şekilde geri döndü.

Namaz vakti gelmişti. Kadın kızının yanına uğramayı düşündü. Belki oradan bir şeyler alabilirdi. Kapıyı çaldı. İçeriye girdi. Kızının kocası olan Şurahbil'i görünce:

– Namaz vakti geldi, sen hâlâ evdesin, diye çıkıştı.

Şurahbil kaynanasının kendisine kızması üzerine:

– Anneciğim, dedi. Bana kızma! Bir elbisem vardı. Onu da Allah Resûlüne ödünç olarak verdim.

Şefa o an ne diyeceğini bilemedi. Demek Sevgili Peygamberimiz kendilerinden de zor durumdaydı ama sabrediyordu ha? Peki ya kendi damadı Şurahbil'e ne demeli? Bu ne fedakârlıktı böyle! Kendisinin ihtiyacı olduğu hâlde üzerindeki elbisesini Peygamberimize göndermişti. Şefa bütün bunları düşününce ellerini dizlerine vurdu ve:

– Vay ben ne yapmışım, diye sızlandı. Sabahtan beri bir de Peygamberimizin bana niçin yardım etmediğini düşünüyordum. Meğer O'nun hâli de bizden farklı değilmiş!

Şurahbil araya girdi ve şöyle dedi:

– Diktiğimiz bir elbisenin dışında hiçbir Şeyi yok!

Gerçekten de yleydi. Elinde neyi var neyi yoksa hepsini ümmeti için harcamıştı. Eğer isteseydi Allah, tuttuğunu altın edecekti. İsteseydi zengin bir hükümdar Peygamber olacaktı. Fakat O sade yaşamayı seçmişti. En fakir ümmeti nasıl bir hayat sürüyorsa O da öyle yaşıyordu bu geçici dünyada.

* * *

Fakirlerin Dostu

İslâma ilk girenlerin çoğu fakir kimselerdi. Bu yüzden bazı zenginler onları küçümserlerdi.

Sevgili Peygamberimiz ise zayıf, güçsüz ve yoksul olan bu insanlara kucak açardı. Onları şefkatle bağrına basar, her dertlerine derman olmaya çabalar. Elindekileri garibanlarla paylaşır, her biriyle ayrı ayrı ilgilenirdi.

Yine böyle bir günde Efendimiz bir grup fakirle beraberdi. Güzel güzel sohbet ediyorlardı. İçeriye zenginlerden Akra ile Uveyne girdi. Peygamber Efendimizi arıyorlardı. O'nunla bir anlaşma yapmak için gelmişlerdi.

Peygamberimizin yanındaki Ammar'ı, Süheyb'i, Bilâl'i ve Habbab'ı görünce bu manzaradan hoşlanmadılar. Hemen yanlarına gittiler. Fakir oldukları için hor gördükleri bu dört değerli sahabiyi hakaretlerle ite kaka kovdular.

Peygamberimizle baş başa kaldıklarında şöyle dediler:

– Arap heyetleri sürekli olarak sana geliyor. Ve seni bunlar gibi kötü insanlarla oturup sohbet ederken görüyorlar. Bu durum hiç de hoş değil. Biz, gelen heyetlerin seni böyle sefillerle beraber görmelerinden utanıyoruz. Bir daha seni ziyarete geldiğimizde onları yanından uzaklaştır!

Sevgili Peygamberimiz:

– Peki, dedi.

Bu söz üzerine Akra ile Uveyne oturup geliş maksatlarını söylediler:

– Güzel! Şimdi seninle anlaşma yapabiliriz.

Peygamberimizin okuma yazması yoktu. Anlaşma metnini yazması için hemen Hazreti Ali'yi çağırdı.

Hakarete uğrayan ve kovulan dört sahabi bir köşeye çekilmişlerdi. Oradan üzgün üzgün olanı biteni seyrediyorlardı. Akra ile Uveyne'nin yaptıkları

kendilerine çok dokunmuştu.

Hazreti Ali geldi. Elinde bir sayfa vardı. Onu Peygamberimize uzattı. Anlaşma metnini yazmak için konuşmaya başlayacaklardı ki Allahu Teâlâ vahiy gönderdi. Sevgili Peygamberimiz, Cebrail'in getirdiği âyeti duyunca hemen elindeki sayfayı fırlatıp attı. Bir köşede boynu bükük duran dört sahabisine doğru baktı.

Bu sırada Akra ile Uveyne şaşkındılar. Ne olmuştu acaba? Peygamberimiz tam anlaşmaya imza atacakken niçin kâğıdı atmıştı?

Allah gönderdiği vahiyle şöyle diyordu: Sabah akşam Rablerinin rızasını isteyerek O'na yalvaranları yanından uzaklaştırma! Onların yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Senin yaptıklarından da onlar sorumlu değildirler. Öyleyse neden onları uzaklaştırıyorsun? Eğer böyle yaparsan zulmedenlerden olursun! Biz "Onca insan arasında Allah bunlara mı iyilikte bulundu?" demeleri için onları birbirleriyle denedik. Allah, şükredenleri daha iyi bilmez mi? Ey Muhammed! Âyetlerimize inananlar sana gelince onlara şöyle de: "Size selâm olsun! Rabbiniz size mutlaka merhamet edecektir. Sizden kim, bilmeyerek bir kötülük işler de arkasından hemen tövbe edip hâlini düzeltirse Allah onu bağışlar ve kendisine merhamet eder." (En'am Sûresi-52..54)

Yüce Rabbimiz, gönlü kırılmış olan dört sahabiden bahsediyordu. Peygamberimizi uyarıyor bu konuda açıktan açığa uyarıyordu. Kalbi kırık ve mahzun olan dört değerli insanın gönüllerini almasını söylüyordu.

Peygamberimiz üzgündü. Öylece bekleyen dört sahabiyi yanına çağırdı. Onlar da sevinç içinde ayağa fırladılar. Peygamberimizin yanına gelip oturdular. Çok mutlu olmuşlardı. Efendimiz onlara tıpkı Rabbimizin emrettiği gibi:

– Sizlere selâm olsun, dedi.

Kendileri hakkında âyet inmesi hiç de beklemedikleri bir şeydi. İtilmiş, horlanmışlarken böylesine büyük bir şerefe nail oluvermişlerdi. Bundan daha büyük bir sevinç olabilir miydi?

Kendilerine şefkatle bakan Peygamberimize daha da yaklaştılar. Dizleri O'nun mübarek dizlerine değiyordu.

Akra ve Uveyne bir tuhaf olmuşlardı. O an anladılar ki, Allah insanların görünüşlerine, zenginliklerine bakmıyor. O, kalplere bakıyordu. Bu dört insan da

işte bu yüzden kendi katında çok değerliydi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) o günden sonra her fırsatta yoksullarla birlikte oturdu, kalktı. Onların gönüllerini almaya, elindekileri her biriyle paylaşmaya gayret etti.

* * *

Gelecek

Müsâfir isminde bir adam vardı. Müneccimlik yapardı. Yani yıldızlara bakarak geleceği gördüğünü iddia ederdi. İnsanlara bu konuda nasihatlerde bulunurdu.

Hazreti Ali, Müslümanların halifesiydi. Orduyu toplamış, sefere çıkmaya hazırlanıyordu. Müsâfir bunu duyunca hemen yanına geldi. Kendinden emin bir eda ile:

– Ey Mü'minlerin Emiri, dedi. Bu saatte yola çıkma. Akşam olsun, karanlık bastırdıktan üç saat sonra yola çık.

Hazreti Ali meraklanmıştı. Müsâfir'in yüzüne baktı ve:

– Niçin, diye sordu.

Müsâfir yine kendinden emin bir şekilde:

– Eğer bu saatte yola çıkarsan, sen ve bu ordu büyük felaketlerle karşılaşır. Ama benim söylediğim vakitte çıkarsanız kesinlikle zafer kazanırsın. Ne istiyorsan ona ulaşırsın!

Hazreti Ali, Müsâfir'in sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. Bu adam düpedüz gelecekte haber verdiğini ima etmeye çalışıyordu. Oysa gelecekte neler olacağını ancak Allah bilebilirdi. Ona bir ders vermek için:

– Hazreti Muhammed'in müneccimi yoktu, dedi. O'ndan sonra bizim de müneccimimiz olmayacak.

Hazreti Ali bu sırada yanı başında duran kısırağı gösterdi ve Müsâfir'e:

– Şu kısırağımın karnında ne olduğunu bilebilir misin, diye sordu. Müsâfir “Çok basit!” dercesine dudak büktü ve:

– Tahmin edebilirim tabi, diye cevap verdi.

Hazreti Ali bu söz üzerine:

– Senin söylediklerinin doğruluğunu kim onaylayacak, dedi. Çünkü Kur'ân

bunu yalanlıyor. Allah şöyle diyor: “Kıyametin ne zaman kopacağını, yağmurun ne zaman yağacağını ve ana rahminde olanları yalnız Allah bilir. Hiç kimse yarın ne kazanacağını ve nerede öleceğini bilemez. Her şeyi bilen ve her şeyden haberi olan yalnızca Allah’tır.”

Müsâfir bu sözleri duyunca şaşırıp birden. Hazreti Ali konuşmasını sürdürdü:

– Hazreti Muhammed senin gibi geleceğini bildiğini iddia etmezdi. Yani şimdi sen, sefere çıkanın felakete uğrayacağı ânı bildiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?

Müsâfir tereddüt etmeksizin:

– Evet, dedi.

Hazreti Ali ona şöyle karşılık verdi:

– Sana kim inanır? Zarar ve ziyarı Allah’ın engelleyeceğine inancın yok senin. Sana uyanların, yaptıkları işte Allah yerine sana güvenmeleri gerekir. Çünkü sen, sefere çıkanların başlarına gelecek felaketlerden kurtulacağı saati bildiğini sanıyorsun. Bu sözüne inananların Allah’a ortak koşan müşriklerden olmayacağı ne malum?

Müsâfir hiç beklemediği sözlerle iyice şaşkına döndü. Hazreti Ali ellerini açtı ve:

– Allah’ım, dedi. Hayrı ve şerri yaratan sensin!

Sonra bakışlarını Müsâfir’e çevirdi. Ordudaki herkesin duyabileceği bir sesle:

– Söylediklerini dinlemeyeceğim, dedi. Uğursuz dediğin bu vakitte yola çıkacağım!

Kendisinden emir bekleyen askerlere döndü. Gür bir seda ile:

– Ey insanlar, dedi. Geleceği öğrenmek gayesiyle yıldız ilmini öğrenmeyin. Yalnızca denizde ve karada geceleri yolunuzu bulmanıza yarayacak yıldızları öğrenin. Müneccimler kâfirler gibidirler. Kâfirler ise cehennemdedir!

Askerler de Hazreti Ali gibi düşünüyorlardı. Her birinin yüreği Allah’a dolu dolu imanla atıyordu. Zaten hiçbiri Müsâfirin sözlerine inanmamıştı.

Hazreti Ali gelecekte haber verdiğini iddia eden bu adama son olarak şöyle dedi:

– Eğer yıldızlara bakıp da bu yolla insanları aldatırsan ben yaşadıkça seni

hapsederim! Kazandığımız ganimetlerden de sana bir Şey vermem.

Müsâfir bir Şey diyemedi. Hazreti Ali emir verdi ve ordu yola çıktı. Vakit, Müsâfir'in uğursuz dediği vakitti.

Ordu günlerce yol aldı. Nihayet düşmanla karşılaştılar. Canla başla savaştılar ve Allah'ın izniyle galip geldiler.

Hazreti Ali askerleri topladı ve Müsâfir'in sözlerini hatırlattı. Ardından da onlara Şöyle seslendi:

– Eğer müneccimi dinleyip de onun söylediği vakitte yola çıksaydık bazıları Şunu diyeceklerdi: “Gördünüz mü, müneccim haklı çıktı. Onun söylediği zamanda yola çıktılar ve savaşı kazandılar.”

Askerler zafer heyecanı içinde dinliyorlardı. Hazreti Ali Şu sözlerle herkese muhteşem bir ders verdi:

– Hazreti Muhammed'in müneccimi yoktu. O'ndan sonra bizim de müneccimimiz olmayacak. Allah bize birçok ülkenin fethini nasip etti. Ey insanlar! Yalnız Allah'a güvenin ki, başkasına muhtaç olmayasınız!

* * *

Kusur Araştırmayın

Sahabiler birbirlerine çok dūřkūn insanlardı. Bu yūzden her namazda mescitte toplanmayı ādet edinmiřlerdi. Orada hem namazlarını topluca kırlardı hem de hasret giderirlerdi.

Hazreti Őmer halife idi. Devletin tūm yūkū Őncelikle onun sırtında idi. Bu sorumluluk yūzünden birçok geceyi uykusuz geirdiēi olurdu.

Bir gūn Mūslūmanlara namaz kıldırmak için mihraba geçti. Tekbir almadan Őnce arkasında saf baēlayanlara řoye bir gōz gezdirdi. Herkes tamamdı. Hep birlikte namaza durdular.

Hazreti Őmer hep bōyle yapardı. Mescide gelip giden insanları izler, gelemeyenleri merak ederdi. O gūn gōremediēi insan için ‘‘Acaba hasta mı, başına bir iř mi geldi?’’ diye endişelenirdi. Hemen onu sorar soruştururdu. Hastaysa ziyaretine gider, başı dardaysa yardımına koşardı.

Mescide sūrekli gelip giden bir sahabi vardı. Bir sūre sonra ortalıkta gōrūlmez oldu. Hazreti Őmer bu durumu fark etmiřti. En yakın arkadařlarından Abdurrahman bin Avf’ı yanına aēırdı ve ona:

– Gel de şu arkadaşı bir ziyaret edelim, dedi. Bakalım ne olmuş?

İki arkadaş yola koyuldular. Ortalıkta gōzūkmeyen sahabinin evine vardılar. Kapı açıktı. Hazreti Őmer ve Abdurrahman usulca yaklaştılar.

Sahabi bir kōřede oturuyordu. Elinde bir kap vardı. Hanımı ona içecek bir şey ikram ediyordu.

Hazreti Őmer gōrdūēu bu manzara ũzerine:

– Demek ki onu bizden uzaklaştıran şey buymuş, diye mırıldandı.

Abdurrahman adama dikkatle baktı. Onun itiēi řeyin ne olduēu anlařılmıyordu. Hazreti Őmer’e dōndū.

– Kapta ne olduğunu biliyor musun, diye sordu.

Hazreti Ömer bir an duraksadı. Arkadaşına anlamlı anlamlı baktı.

– Bu yaptığımızın insanların kusurlarını araştırmak olmasından mı endişe ediyorsun, diye sordu.

Abdurrahman da öyle düşünüyordu. Çünkü Allah Kur’ân’da “Müslümanların gizli hâllerini araştırmayın!” diyordu. Oysa kendileri şu an bu âyete uygun bir davranış sergilemiyorlardı. Bir Müslüman’ın evindeki hâlini gözetliyorlardı. Bu günahtı. Kaldı ki, adamın içtiği şeyin ne olduğu bile belli değildi. Bu, zannettikleri gibi şarap da olmayabilirdi. Abdurrahman aklındaki dile getirmekten kaçınmadı:

– Ey Ömer! Bu yaptığımız şey, insanların ayıbını araştırmanın ta kendisidir!

Doğru söz karşısında teslimiyetiyle tanınan Hazreti Ömer o an ürperdi. Gerçekten de Abdurrahman haklı idi. Şu an büyük bir günah işlemişlerdi.

Koca Halife derin bir pişmanlığa kapıldı. Hemen geriye döndü ve oradan uzaklaştı. İçini saran sıkıntıyla arkadaşına döndü.

– Peki bu işlediğimiz günahtan nasıl tevbe edeceğiz, diye sordu.

Abdurrahman da üzüntülüydü. Halifeyi rahatlatan şu sözü söyledi:

– Gördüğün bu olayı hiç kimseye anlatma. O adam hakkında da kötü şeyler düşünme. İçtiği şeyin başka bir şey olabileceğini düşün. Belki gerçekten de öyledir. Bunları yaparsan tevbe etmiş olursun.

Hazreti Ömer bu sözleri duyunca kendi kendine söz verdi. Gördüklerini kimseye anlatmadığı gibi, adam hakkında da hiçbir zaman kötü düşünmedi.

* * *

Ticaret

Said vali olmuştu. Hanımıyla birlikte hemen görev yerine gitti. Gece gündüz demeden halkın hizmetinde bulundu. Eline ne geçtiyse onu ihtiyaç sahipleriyle paylaşıyordu. Halk, bu yüzden kendisini çok seviyordu.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Said geçim sıkıntısı çekmeye başladı. Koskoca vali olmasına rağmen sıradan insanlar gibi yaşıyordu. Çoğu zaman aç yatıyorlardı.

Hazreti Ömer o zaman devlet başkanıydı. Valisi olan Said'in sıkıntı çekmesine gönlü razı olmadı. Hemen adamlarından birini çağırdı. Bin dinar verdi. Bu parayı Said'e götürmesini söyledi.

Said kendisine getirilen paraya hayretle baktı bir süre. Sonra hanımının yanına gitti. Elindeki keseyi göstererek:

– Hazreti Ömer bize bu parayı yollamış, dedi.

Hanımı çok sevindi:

– Bunlarla yiyecek alırsın. Artan parayı da bir kenara koyarsın. İhtiyacımız olduğunda kullanırız.

Said bir an düşündü ve karısına sevgiyle bakarak:

– Sana bundan daha iyi bir şey söyleyeyim mi, dedi.

Karısı merakla baktı yüzüne. Said aklına gelen fikri söyledi:

– Dediğin gibi bir kısmına yiyecek alalım. Ama artan parayı güvendiğimiz birine verelim. O bunu işletsin. En muhtaç olduğumuz zamanda bize geri verir. Biz de kazançtan yeriz.

Bu fikir kadının da hoşuna gitmişti. Memnuniyet içinde:

– Böylesi daha güzel, dedi.

Said hemen çıktı. İhtiyaçlarını aldı. Artan parayı da ihtiyaç sahiplerine ve

garibanlara dağıttı.

Gönlü huzur dolu bir şekilde eve döndü. Bir süre ellerindeki yiyeceklerle yaşadılar. Karısı bir gün:

– Aldığın yiyecekler bitti, dedi. Artan parayı birine vermiştin ya, haydi ona git şimdi. Kazançtan bizim hissemize düşen parayı iste. Eve yiyecek bir şeyler alalım.

Said bu sözler karşısında cevap vermedi. Karısı onun duymadığını düşünmüş olmalı ki aynı cümleleri yine söyledi. Said yine bir şey demedi. Sessizce evden çıktı. Akşama kadar dışarıda oyalandı.

Karısı Said'in artan parayı dağıttığını bilmiyordu. Bu yüzden her akşam benzer sözlerini tekrar ediyordu. Said de durumu açıklamıyor, sessiz kalıyordu. Hanımın ısrarlı davranışı karşısında içten içe üzülüyordu.

Said'in akrabalarından biri olanların farkına varmıştı. Kadına:

– Sen ne yapıyorsun, dedi.

Kadın şaşırdı. “Ne oldu ki?” dercesine baktı. Akrabaları:

– Kocanı üzdün, dedi. O, artan paranızı ihtiyaç sahiplerine dağıtmıştı.

Said'in karısı içinde buldukları hâli düşündü bir an. Ne yiyip ne içeceklerdi? Ağlamaya başladı.

Said, hanımını şu muhteşem cümlelerle teselli ederek onun gönlünü aldı:

– Hele bir sakin ol. Arkadaşlarım öldüler. Ben onların yolundan ayrılmak istemem. Biz daha sağız. Dünya nimetlerinden faydalanabiliriz. Bu verdiklerimizin karşılığında öbür dünyada en çok muhtaç olduğumuz şey verilecek.

Gerçekten de Said, parasını çok kârlı bir işe yatırmıştı. Öbür dünyada fazlasıyla geri almak için bu dünyada Allah yolunda harcamıştı.

* * *

Şaka

Hendek Savaşı hazırlıkları hızla sürüyordu. Başta Sevgili Peygamberimiz olmak üzere herkes kazı işleriyle uğraşıyordu. Bazıları çıkan toprağı taşıırken bazıları da var gücüyle kazma sallıyordu. Saatler ilerledikçe ortaya aşılması imkânsız olan koca hendek çıkıyordu. Müslümanlar bu hendek sayesinde düşmanların Medine'ye girmesini engellemeyi hedefliyordu.

Zeyd bin Sabit de çalışanlar arasındaydı. O da herkes gibi büyük bir gayret gösteriyordu. Çıkan toprakları taşıyor, bir kenara yığıyordu. Bu sırada Peygamberimiz kendisini izliyordu. Yanındaki sahabiye onun ne kadar iyi bir insan olduğunu söylüyordu.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Zeyd yorulmuştu. Bir kenara çekildi. Kalkanını, sadağını, yayını ve kılıcını yanı başına koydu. Dinlenmeye başladı. Ama üzerindeki yorgunluğun etkisiyle göz kapaklarına hâkim olamıyordu. Nihayet uyuyakaldı.

Bu sırada diğer sahabiler etrafı kolaçan etmeye çıkmışlardı. Ortalıkta Umâre ismindeki sahabiden başka kimsecikler kalmamıştı.

Umâre az ileride uyumakta olan Zeyd'i gördü. Yanına yaklaştı. Bu fedakâr ve çalışkan sahabiyi bir süre seyretti. Hemen yanında duran silahlarını görünce gülümsedi. Zeyd'e bir şaka yapmayı düşünmüştü.

Hemen eğildi. Ses çıkarmamaya özen göstererek silahları yerden aldı. Ayaklarının ucuna basa basa oradan uzaklaştı.

Zeyd uyandığında ilk önce silahlarını aradı. Fakat onları bulamayınca içine bir endişe çöktü. Acaba etraflarını saran düşmanlar yanına kadar yaklaşıp silahlarını mı almışlardı? Endişesi korkuya döndü. Hemen ayağa fırladı. Telaşla sağa sola koşturmaya başladı. Rastladıklarına silahlarını görüp görmediklerini soruyordu. Fakat kimse olumlu bir cevap vermedi.

Zeyd üzüntülüydü. Savaş zamanı bir asker için en değerli şey “silah” demektir. Ama kendisi uykuya dalmış ve kalkanını, kılıcını, sadağını, yayını kaybetmişti. Şimdi düşmana nasıl karşı koyacaktı?

Sahabiler arasında onun bu durumu konuşmaya başlamıştı. Olanları Peygamberimiz de duydu. Hemen Zeyd’i çağırdı ve ona:

– Ey uykucu, dedi. Sen uykuya daldın, nihayet silahların kaybolup gitti!

Zeyd cevap veremedi. Mahçup bir hâldeydi. Peygamberimiz etrafındaki sahabilere döndü:

– Bu çocuğun silahlarının nerede olduğunu kim biliyor, diye sordu.

Umâre hemen öne fırladı:

– Ya Resûllûllah! Ben biliyorum. Silahlar benim yanımdadır!

Sevgili Peygamberimiz:

– Silahları teslim et ona, dedi.

Mesele anlaşılmıştı. Umâre bir şaka yapmıştı. Ama bu şaka arkadaşını çok korkutmuştu. Peygamberimiz bu durumun tekrar etmemesi için ashabını uyardı. Şaka olarak bile olsa Müslümanları korkutmayı yasakladı. Herhangi birinin eşyalarının alınıp saklanmamasını söyledi.

Güvercin

Hazreti Ömer Kâbe'ye geldi. Cuma namazı kılacaktı. Üzerindeki hırkasını çıkardı. Orada bulunan bir sütuna astı. Tam bu sırada kanat sesleri duyuldu. Bir güvercin hırkanın üzerine konmuştu. Ürkek ürkek etrafına bakınıyordu.

Hazreti Ömer güvercinin hırkaya pisleyebileceğini düşündü. Hemen atılıp onu uçurdu.

Güvercin gidip bir duvara kondu. Bulunduğu yerde öylece dururken tuhaf bir şey oldu. Bir yılan kaşla göz arasında zavallı hayvanı yakalayiverdi. Güvercin ne olduğunu bile anlayamadan oracıkta ölmüştü.

Hazreti Ömer gördüğü bu olaydan dolayı çok üzüldü. Güvercinin ölümüne kendisinin sebep olduğunu düşünüyordu.

Cuma namazı kılındı. Halk dağılmaya başladı. Hazreti Osman ve arkadaşı Nâfi, Hazreti Ömer'e yaklaştılar. Onun akli hâlâ az önce ölümüne sebep olduğu güvercindeydi. Hazreti Osman'ı ve Nâfi'yi görünce onlara dert yanarcasına şöyle dedi:

– Bu gün başımdan bir şey geçti. Bu olayda suçlu olup olmadığıma karar verin.

Hazreti Osman ve arkadaşı merakla kendisini dinliyorlardı. Hazreti Ömer anlatmaya başladı:

– Ben buraya kestirmeden gelmek istemiştim. Hırkamı şu sütuna bıraktım. Üzerine bir güvercin kondu. Hırkama pislemesinden endişe ettim. Bu yüzden onu uçurdum. O da şu duvara kondu. Meğer orada bir yılan varmış. Güvercini öldürdü. Kendi kendime, güvenli bir yerden uçurarak onun ölümüne sebep olduğumu düşündüm. Siz bu konuda ne dersiniz?

Nâfi, Hazreti Osman'a baktı.

– Nasıl, dedi. Halife'nin üç yaşında bir keçi kurban etmesi gerekir mi?

Hazreti Osman arkadaşının söylediklerini onayladı:

– Ben de o fikirdeyim!

Neticede, Allah için bir kurban kesilip etinin dağıtılmasına karar verildi.

* * *

Ateşten Kurtulan Çocuk

Peygamber Efendimize hizmet eden bir çocuk vardı. Bu bir Yahudi'nin oğluydu. Sevgili Peygamberimizin işlerini gücü yettiğince yapmaya çalışırdı.

Bir gün çocuk hastalandı. Gün geçtikçe hastalığının şiddeti de arttı. Sonunda yatağa mahkûm oldu. Babası çok üzgündü. Oğlunun başucundan bir an bile ayrılmıyordu.

Peygamberimiz, çocuğu etrafında göremeyince yanındakilere onun nerede olduğunu sordu. Ağır bir hastalığa yakalandığını söylediler.

Yüreği şefkatle dolu Peygamberimiz hemen çocuğun evine gitti. Yatağının başucuna kadar geldi. Onun saçlarını okşadı ve:

– Müslüman ol, dedi.

Çocuk, Peygamberimizi çok seviyordu. Fakat o an yanında bulunan babasından çekiniyordu. Babası oğlunun niyetini anlamıştı. Yaşlı gözlerini onun yüzünde gezdirirken:

– Muhammed'in istediğini yap evladım, diye seslendi.

Bu sözler üzerine çocuk hemen Müslüman oldu. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) çok sevinmişti:

– Onu ateşten kurtaran Allah'a şükürler olsun, diyerek oradan ayrıldı.

Bu sırada çocuğun minik kalbi Allah ve Resûlü'ne iman etmiş olmanın huzuruyla atıyordu.

* * *

Kedicik Babası

Sahabi Efendilerimizden biri o gün çok mutluydu. Çünkü Müslüman olmuştu. Gönlü bir kuş gibi kanatlanmıştı âdetâ. Peygamber Efendimizin yanından hiç ayrılmıyordu.

Bir gün mescitte kucağına bir kedi gelip kurulmuştu. Bir süre sonra da orada tatlı bir uykuya dalmıştı. Sahabi Efendimiz kalkacağı zaman kedinin uyuduğunu fark etmişti. Şefkat dolu yüreği onu uyandırmaya kıyamamıştı. Bir makasla elbisesinin o kısmını kesip kediyi o şekilde olduğu yere bırakmıştı. Bu durumu gören Peygamberimiz:

– Nedir o, diye sormuştu.

Sahebe Efendimiz gülümseyerek:

– Kedicik, dedi.

Peygamberimiz o an kendisine:

– Ebu Hureyre, deyiverdi.

Bu söz “Kedicik Babası” anlamına geliyordu. O günden sonra herkes bu sahabi efendimizi Ebu Hureyre diye çağırmaya başladı. Ebu Hureyre de bu isimle anılmaktan oldukça mutluydu.

Fakat onun bu mutluluğunu yer yer hüzne çeviren bir olay vardı. Annesi hâlâ Müslüman olmamıştı. Oysa onun da bu güzel dine girmesini ne çok istiyordu.

Ebu Hureyre annesine pek düşkün biriydi. Onun bir dediğini iki etmezdi. Çok severdi annesini.

Bir keresinde Peygamberimiz herkese ikişer hurma vermişti. Ebu Hureyre bu hurmalardan birini yemiş, diğerini cebine koymuştu. Peygamberimiz niçin böyle yaptığını sorunca:

– Birisini anneme götüreceğim, demişti.

Annesini o kadar çok düşünürdü. Onun bu sevgisini gören Efendimiz gülümsemiş ve:

– Annen için ayrıca vereceğim. Sen onu da ye, dedi.

Ebu Hureyre fırsat buldukça annesine İslâmiyetin güzelliklerini anlatıyordu. Fakat kadın her defasında onu tersliyor, anlatılanları dinlemiyordu.

O buna rağmen asla ümidini kesmedi. Annesinin kalbinin yumuşayacağı anı kollamaya başladı.

Yine bir gün annesinin yanına geldi. Onu İslâma davet etti. Kadın bu kez her zamankinden daha sert bir cevapla onun teklifini reddetti. Bununla da yetinmeyip Peygamber Efendimizin aleyhinde sözler söyledi.

Ebu Hureyre her şeye tahammül edebilirdi ama en sevdiği insana bu sözlerin söylenmesine tahammül edemezdi. Peygamberimizi kendi canından bile fazla seviyordu çünkü. O'nun ayağına bir diken batmasına bile gönlü razı olmazdı.

Annesinin sözleri karşısında gözleri doldu. Hemen Peygamberimizin yanına geldi. Ağlaya ağlaya:

– Ya Resûlûllah, dedi. Annemi İslâma davet ediyorum. Fakat o inat ediyor. Bu gün yine yanına gittim. Dinimizin güzelliklerinden söz ettim ona. Müslüman olmasını söyledim. Fakat o bu teklifimi reddetmekle kalmadı, senin hakkında hoş olmayan şeyler de söyledi. Ne olur, annem için dua et. Allah onu hidayete erdirsin.

Sevgili Peygamberimiz Ebu Hureyre'nin gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne baktı. Sonra ellerini açtı.

– Allah'ım, dedi. Ebu Hureyre'nin annesini hidayete erdir.

Ebu Hureyre bu duaya “amin” dedi. Ardından da sevinç içinde oradan ayrıldı. Doğruca eve geldi. Fakat kapı arkadan kapalıydı. İçerden annesinin sesini duydu:

– Biraz bekle Ebu Hureyre!

Ebu Hureyre kulak kesildi. Annesi yıkıyordu. Çok geçmeden kapı açıldı.

Annesi yeni elbiseleriyle oğlunu karşıladı. Başını örtmüştü kadın. Yüzü de gülümsüyordu. Ebu Hureyre merakla baktı annesine. Kadın:

– Oğlum, dedi. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in de O'nun kulu ve resûlü olduğuna şehadet ederim!

O an Ebu Hureyre ne diyeceğini bilemedi. Büyük bir coşkuyla sarıldı annesine. Sonra geri dönüp Peygamberimizin yanına geldi ve durumu O'na anlattı.

Sevgili Peygamberimiz bu güzel haberden çok memnun oldu.

İtaatsizliğin Bedeli

Delikanlı çok hastaydı. Az sonra öleceğini düşünüyordu. Sahabi efendilerimizden biri başucunda bekliyordu. Sahabi efendimiz de onun öleceğini düşünüyordu. Bu yüzden sürekli olarak kendisine tevhit kelimesini söyletmeye çabalıyordu. Fakat ne kadar uğraşırsa da delikanlı bir türlü bu sözü söyleyemiyordu.

Sahabi efendimiz ona tevhit kelimesini söyletemeyince bu işte bir gariplik olduğunu sezmişti. Çünkü delikanlı başka kelimeleri söyleyebiliyor, fakat tevhide dili dönmüyordu.

Sahabi Efendimiz merak ve endişeyle dışarıya çıktı. Doğruca Peygamberimizin yanına geldi ve ona:

– Ya Resûlullah, dedi. Şurada bir delikanlı var; ölmek üzere. Kendisine “Lâ ilâhe illallah” dedirtmeye çalışıyoruz. Fakat o bu sözü söylemeyi bir türlü başaramıyor.

Peygamberimiz sahabinin yüzüne bakarak:

– Daha önce söyleyebiliyor muymuş, diye sordu.

Sahabi efendimiz başını salladı ve:

– Evet, dedi. Sağlıklı zamanlarında söyleyebiliyormuş.

Efendimiz hemen ayağa kalktı ve:

– Bakalım ölmek üzereyken bu sözü söyleyememesinin sebebi neymiş, diyerek delikanlının yanına vardı.

Berberinde birkaç kişi daha gelmişti. Hepsi merak içindeydi.

Delikanlı, karşısında Allah Resûlünü görünce heyecanlandı. Efendimiz ona şefkatle baktı.

– Ey genç, diye seslendi. Lâ ilâhe illallah, de!

Delikanlı çaresiz bakışlarını Efendimizin nurlu yüzünde gezdirirken titrek bir sesle:

– Ben bu sözü söylemeye güç yetiremiyorum, diye cevap verdi.

Efendimiz ona:

– Neden, diye sorunca delikanlı şöyle dedi:

– Annemin sözlerini dinlemediğim için...

Efendimiz bu söz karşısında üzülmüştü. Delikanlıya:

– Peki şimdi annen sağ mı, diye sordu.

Delikanlı zorlukla soluk alıp verdi.

– Evet, dedi Annem sağ...

Sevgili Peygamberimiz hemen yanındakilere döndü ve:

– Bu gencin annesini buraya getiriniz, dedi.

Oradakiler yıldırım gibi dışarıya fırladılar. Delikanlının annesini arayıp buldular. Oğlunun durumunu anlatıp Efendimizin yanına getirdiler. Kadın yataktaki oğluna kırgın kırgın baktı bir süre. Belli ki ona çok kırılmıştı. Oğlu son anlarını yaşarken bile onu bağışlamayı düşünmüyordu. Peygamberimiz kadına şöyle dedi:

– Ey bu gencin annesi! Sana dense ki, “Eğer oğluna hakkını helal etmezsen onu ateşe atıp yakacağız.” Bu durumda bile oğlunu affetmez misin?

Kadın “ateş” sözcüğünü duyunca irkildi. Karşısında yatan evladı, her ne kadar kendisini üzmüş bile olsa ciğerparesiydi. Uzun uzun baktı oğlunun solgun yüzüne. Zavallı evladı son anlarını yaşıyordu. O an yüreği yumuşayıverdi. Ne de olsa anaydı. Titreyen dudaklarından merhameti dökülüverdi:

– Affederim ey Allah’ın Resûlü!

Efendimizin yüzünde memnuniyet izleri görüldü. Kadına:

– O hâlde oğluna hakkını helâl ettiğine dair bize söz ver, dedi.

Kadın yaşlı gözlerini oğlunun ferî sönme üzere olan gözlerine dikti.

– Oğlumdan razıyım! Ona hakkımı helâl ettim, diye inledi.

Peygamberimiz bu kez delikanlıya seslendi:

– Ey genç! Haydi şimdi “lâ ilâhe illallah” de bakalım.

Delikanlı son nefesini topladı ve usulca:

– Lâ ilâhe illallah, diyebildi.

Bu onun son sözü olmuştu. Sevgili Peygamberimizin huzurunda ruhunu Allah'a teslim etti. Onun ölümü üzerine Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) gönüllere huzur veren sesiyle şöyle mırıldandı:

– Şu kulunu cehennemden kurtaran Allah'a hamdolsun.

* * *

Hapşırık

Sevgili Peygamberimizin huzurunda bir hapşırık sesi duyuldu. Peygamberimiz hiçbir tepki vermedi.

Aradan kısa bir süre geçmişti ki bir hapşırık sesi daha duyuldu. Bu kez fakir bir adam hapşırmıştı. Ardından da:

– Elhamdülillah, demeyi ihmal etmemişti.

Peygamberimiz ona döndü ve:

– Yerhamükallah, diye dua etti.

İlk hapşıran zengin bu duayı duyunca üzüldü. Peygamberimize karşı bir hatada mı bulunmuştu ki kendisine de “Yerhamükallah” denmemişti?

Merakını yenemeyip Efendimize durumu açtı:

– Ya Resûllûllah! Az önce ben hapşırdığımda bana dua etmediniz. Oysa şu arkadaşım hapşırdığı zaman “Yerhamükallah” yani “Allah sana merhamet etsin!” dediniz.

Peygamberimiz ona şöyle karşılık verdi:

– Çünkü o adam hapşırdıktan sonra Allah’ı andı. Ben de bu yüzden öyle yaptım. Sen ise Allah’ı anmayı unuttun.

Peygamberimiz bu sözleriyle insanlara hapşırınca Allah’a hamd etmenin önemini anlatıyordu. Bu davranışın toplumda yayılması için şöyle dedi:

– Sizden biriniz hapşırır da Allah’a hamdederse ona “Yerhamükallah” deyin. Eğer Allah’a hamd etmezse siz de ona dua etmeyin!

* * *

Seni Seviyorum

Abdullah bin Serces, Sevgili Peygamberimizin yanında duruyordu. Söz nerden açıldıysa birdenbire:

– Ben Ebu Zerr’i seviyorum, deyiverdi.

Peygamberimiz Abdullah’a baktı ve:

– Bunu kendisine bildirdin mi, diye sordu.

Abdullah bir an durdu. Ebu Zerr ile birçok kez bir araya gelmiş olmasına rağmen onu sevdiğini kendisine söylememişti.

– Hayır, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz o tatlı sesiyle Abdullah’a şu tavsiyede bulundu:

– Öyleyse onu haberdar et!

Abdullah hemen Ebu Zerr’i buldu. Bu şanlı sahabiye sevgiyle baktı ve yüreğinden gelen bir sesle:

– Seni Allah için seviyorum, dedi.

Ebu Zerr bu ifadeden çok memnun kalmıştı. Sımsıcak bir muhabbetle Abdullah’ın gözlerine baktı.

– Beni kendisi için sevdiğin Allah da seni sevsin, diye dua etti.

Bu konuşmalar iki arkadaşın muhabbetini perçinlemişti. Bir insanı Allah için sevmek ne de güzel bir şeydi öyle! Hele bunu sevdiği kişiye ilân etmek... “Seni Allah için seviyorum!” demek... O bambaşka bir şeydi!

Abdullah, mutlu bir şekilde Sevgili Peygamberimizin yanına döndü. Ebu Zerr ile aralarında geçen konuşmaları anlattı. Peygamberimiz iki Müslüman’ın destansı kardeşliği karşısında memnun olmuştu.

Abdullah’ın gülen gözlerine bakarak şu müjdeli haberi verdi:

– Sevdiğini söylemekte bile sevap vardır!

* * *

Cennetlik Adam

Sahabiler o gün bir aradaydılar. Başlarında Sevgili Peygamberimiz vardı. Hoş bir sohbet oluyordu. Peygamberimiz birden durdu. Bakışlarını kapıya çevirdi ve:

– Şimdi size cennetlik bir adam gelecek, dedi.

Bütün gözler kapıya döndü. Herkes merakla içeriye girecek kişiyi bekliyordu. Acaba kimdi bu talihli insan?

Az sonra kapıda bir adam görüldü. Bu, Ensar'dan biriydi. Ayakkabılarını sol eline almış, içeriye giriyordu. Abdestini henüz almıştı. Sakalından billur gibi su damlıyordu.

Sahabiler imrenerek baktılar ona. Adam her şeyden habersiz bir şekilde öylece girip içeriye oturdu.

Ertesi gün yine bir aradaydılar. Peygamberimiz dün yaptığı gibi:

– Şimdi sizlere cennetlik bir adam gelecek, dedi.

Gözler yine kapıya döndü. Gelen aynı kişiydi.

Üçüncü gün de bu olay tekrar etti. Peygamberimiz sohbet ederken birden bire:

– Şimdi sizlere cennetlik bir adam gelecek, dedi.

Yine aynı sahabiydi içeriye giren. Herkes ona hayran hayran bakıyordu. Peygamberimiz az sonra yanlarından ayrıldı. Cennetlik olduğu söylenen adam da gitmeye davrandı.

Sahabilerden Abdullah bin Amr bir köşeden adamı izliyordu. Acaba bu mübarek kişi hangi davranışıyla cenneti hak etmişti? Bunu mutlaka öğrenmeliydi.

Cennetlik adam dışarıya çıktı. Abdullah da peşine takıldı. Kendini fark ettirmeden onu izlemeye başladı.

Adam bir eve girdi. Anlaşılan burası onun eviydi. Abdullah hemen koşup

kapıyı tıklattı. Kendisini karşılayan adama:

– Eğer müsaade edersen sende kalmak istiyorum.

Adam memnuniyet içinde:

– Olur, dedi.

Abdullah içeriye girdi. Belli etmemeye çalışarak adamın davranışlarını izlemeye koyuldu. Fakat sıra dışı bir şey görmüyordu. O da herkes gibi namazlarını kılıyor, konuşurken doğru konuşuyordu.

Abdullah'ın merakı gittikçe artıyordu. Bu adam acaba hangi davranışıyla talihlilerden olmuştu? Sadece namaz kılıp doğru konuşmakla mı? Ama bunu kendisi de yapıyordu.

Abdullah bu düşünceler içinde yatmaya hazırlanıyordu. Aynı odada yatıyorlardı. Işığı söndürdüler. Adam bir yanı üzerine yatmaktan yorulmuş, yön

değiştirmeye karar vermişti. Bu sırada Allah'ı tesbih etti. Abdullah dikkat kesildi. Adam sabaha kadar ne zaman sağa sola dönecek olsa hep Allah'ı anıyordu.

Bu durum tam üç gün boyunca devam etti. Ama Abdullah hâlâ adamda sıradışı olan çok önemli bir özellik arıyordu. Bulamayınca sonunda dayanamadı ve adama:

– Ey Allah'ın kulu, dedi. Resûllûllah üç gün boyunca peş peşe “Size şimdi cennetlik bir adam gelecek!” dedi. Her defasında da sen geldin. Ben bu şerefe nasıl ulaştığınızı merak ettiğim için üç gün boyunca senin her hareketini izledim. Fakat öyle fazla ibadet yaptığını görmedim. Seni Allah Resûlünün müjdelediği dereceye çıkarın nedir?

Adam sakın bir şekilde:

– Gördüklerimden başka bir şey yapmıyorum, diye cevap verdi.

Abdullah vedalaşmaya karar verdi. Nihayet gitmek için davrandığında adam ona şöyle dedi:

– Gördüklerimden başka bir şey yapmıyorum. Fakat bunun yanında ben hiç kimseyi aldatmayı düşünmem. Allah'ın kendisine verdiği maldan dolayı kimseye haset etmem.

Abdullah aradığı şeyi bulmuştu. Heyecan içinde:
– Tamam, dedi. Seni cennetlik yapan şey budur işte!

* * *

Yaz

Herkes onu ibadetinin çokluğuyla tanırdı. Gece gündüz ibadet eder, oruç tutar namaz kılardı. Sık sık Sevgili Peygamberimizden nasihat ister, O'nun sözlerine harfiyyen uyardı.

Sevgili Peygamberimiz kendisine:

– Bir gün oruç tut, diğer gün tutma, derdi.

Fakat o bunu az bulur:

– Ben daha fazlasını da yapabilirim, derdi.

Abdullah bin As'tan başkası değildi bu sahabi. Sevgili Peygamberimize delicesine bir bağlılığı vardı. Her anını O'nunla geçirmeye çabalardı. İki Cihan Güneşi Efendimiz, bir cümle söylese Abdullah onu hemen yazıverirdi. Bir kelimesini bile kaydetmeden duramazdı.

Bir gün kendisine birileri şöyle dedi:

– Sen Sevgili Peygamberimizin ağzından çıkan her şeyi yazıyorsun. Halbuki O da bir insandır. Yumuşak olduğu an da olur, öfkeli olduğu an da... Bazen elinde olmayarak, istemediğı şeyler de söyleyebilir. Durum böyleyken O'nun her sözünü yazman doğru olmayabilir!

Abdullah bu uyarı karşısında biraz düşündü. Belki haklılardır, düşüncesiyle artık yazmayı bıraktı.

O günden sonra sadece dinliyordu. Sevgili Peygamberimiz'in birbirinden değerli cümlelerinin bir kısmını hafızasına yazmaya çalışıyordu. Fakat insanlık hâli bu ya, çoğunu unutuyordu. Bu yüzden de derin bir üzüntü içindeydi. Durum böyle devam ederse Efendimizin sözleri diğer insanlara ve sonraki nesle nasıl ulaştırılacaktı ki?

Bir gün dayanamadı ve durumu Efendimize açtı. Hadisleri yazmaması

konusunda insanların dedikleri şeyleri aynen söyledi.

Sevgili Peygamberimiz, Abdullah'ın derdini anlıyordu. İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve şöyle dedi:

– Yaz! Hayatın, kendisinin elinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ağızdan doğrudan başka bir şey çıkmaz!

Bu söz çok anlamlıydı. Sevgili Peygamberimiz bütün konuşmalarının dosdoğru olduğunu ifade ediyordu. Kızgınlık anında söylediklerinin bile kendi nefsiyle ilgili olmadığını anlatıyordu.

Gerçekten de O, duruşuyla, bakışıyla, gülüşüyle ve her hâliyle muhteşem bir örnekti. Yüce Rabbimiz bunu, Haşir Sûresi'nin yedinci âyetinde şöyle ifade ediyordu:

– Peygamber, neyi emrettiyse onu alın; neyi yasakladıysa ondan vaz geçin!

Abdullah, Sevgili Peygamberimiz'in “Yaz” emrinden sonra yeniden kalemını eline aldı. O'nun mübarek dudaklarından ne döküldüyse kaydetmeye devam etti.

Çocuk Sevgisi

Esed oğullarından bir adam vardı. Çocuklarını hiç öpüp koklamaz, onlara sevgi gösterisinde bulunmazdı.

Hazreti Ömer halifeydi o günlerde. Devlet hızla genişliyordu. Bu yüzden işleri takip edecek memurlara ihtiyaç duyuluyordu. Yine böyle bir iş için memur alınacaktı. Sorup soruşturuldu. Tavsiye üzerine bir adam bu işe uygun görüldü.

Hazreti Ömer haber gönderdi. Adamın gelip memuriyet belgesini almasını ve işe başlamasını istedi.

Adam emri duyar duymaz yola çıktı. Doğruca Hazreti Ömer'in yanına geldi. Bu sırada Hazreti Ömer çocuğunu öpüyor, seviyordu. Adam onu hayretle bir süre izledi. Sonunda dayanamadı ve:

– Çocuk da sevilir miymiş, dedi. Vallahi ben şimdiye kadar hiçbir çocuğumu öpmedim de, sevmedim de!

Hazreti Ömer birden durdu. Adamın elindeki memuriyet belgesini geri aldı. Sonra şu sözleri söyledi:

– Senin kalbinde merhamet duygusu yoksa benim günahım ne? Allah merhametli kullarına merhamet eder. Sen daha kendi çocuğuna bile merhamet edemiyorsun. İnsanlara nasıl merhamet edebilirsin ki?

Adam şaşkın bir şekilde gerisin geriye dönüp gitti.

* * *

Geleceği Sadece Allah Bilir

Müsâfir isminde bir adam vardı. Müneccimlik yapardı. Yani yıldızlara bakarak geleceği gördüğünü iddia ederdi. İnsanlara bu konuda nasihatlerde bulunurdu.

Hazreti Ali, Müslümanların halifesiydi. Orduyu toplamış, sefere çıkmaya hazırlanıyordu. Müsâfir bunu duyunca hemen onun yanına geldi. Kendinden emin bir eda ile:

– Ey Mü'minlerin Emiri, dedi. Bu saatte yola çıkma. Akşam olsun, karanlık bastırdıktan üç saat sonra yola çık.

Hazreti Ali meraklanmıştı. Müsâfir'in yüzüne baktı ve:

– Niçin, diye sordu.

Müsâfir yine kendinden emin bir şekilde:

– Eğer bu saatte yola çıkarsan, sen ve bu ordu büyük felaketlerle karşılaşır. Ama benim söylediğim vakitte çıkarsanız kesinlikle zafer kazanırsın. Ne istiyorsan ona ulaşırsın!

Hazreti Ali, Müsâfir'in sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. Bu adam gelecekten haber verdiğini ima etmeye çalışıyordu. Oysa gelecekte neler olacağını ancak Allah bilebilirdi. Ona bir ders vermek için:

– Hazreti Muhammed'in müneccimi yoktu, dedi. O'ndan sonra bizim de müneccimimiz olmayacak.

Hazreti Ali bu sırada yanı başında duran kısrağı gösterdi ve Müsâfir'e:

– Şu kısrağımın karnında ne olduğunu bilebilir misin, diye sordu.

Müsâfir çok basit, dercesine dudak büktü ve:

– Tahmin edebilirim tabi, diye cevap verdi.

Hazreti Ali bu söz üzerine:

– Senin söylediklerinin doğruluğunu kim onaylayacak, dedi. Çünkü Kur'ân

bunu yalanlıyor. Allah şöyle diyor: “Kıyametin ne zaman kopacağını, yağmurun ne zaman yağacağını ve ana rahminde olanları yalnız Allah bilir. Hiç kimse yarın ne kazanacağını ve nerede öleceğini bilemez. Her şeyi bilen ve her şeyden haberi olan yalnızca Allah’tır.”

Müsâfir bu sözleri duyunca şaşırıp birden. Hazreti Ali konuşmasını sürdürdü:

– Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) senin gibi geleceğini bildiğini iddia etmezdi. Yani şimdi sen, sefere çıkanın felakete uğrayacağı anı bildiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?

Müsâfir tereddüt etmeksizin:

– Evet, dedi.

Hazreti Ali ona şöyle karşılık verdi:

– Sana kim inanır? Zarar ve ziyarı Allah’ın engelleyeceğine inancın yok senin. Sana uyanların, yaptıkları işte Allah yerine sana güvenmeleri gerekir. Çünkü sen, sefere çıkanların başlarına gelecek felaketlerden kurtulacağı saati bildiğini sanıyorsun. Bu sözüne inananların Allah’a ortak koşan müşriklerden olmayacağı ne malum?

Müsâfir hiç beklemediği sözlerle iyice şaşkına döndü. Hazreti Ali ellerini açtı ve:

– Allah’ım, dedi. Hayrı ve şerri yaratan sensin!

Sonra bakışlarını Müsâfir’e çevirdi. Ordudaki herkesin duyabileceği bir sesle:

– Söylediklerini dinlemeyeceğim, dedi. Uğursuz dediğin bu vakitte yola çıkacağım!

Kendisinden emir bekleyen askerlere döndü. Gür bir seda ile:

– Ey insanlar, dedi. Geleceği öğrenmek amacıyla yıldız ilmini öğrenmeyin. Yalnızca denizde ve karada geceleri yolunuzu bulmanıza yarayacak yıldızları öğrenin. Müneccimler kâfirler gibidirler. Kâfirler ise cehennemdedir!

Askerler de Hazreti Ali gibi düşünüyorlardı. Her birinin yüreği Allah’a imanla atıyordu. Zaten hiçbiri Müsâfir’in sözlerine inanmamıştı.

Hazreti Ali gelecekte haber verdiğini iddia eden bu adama son olarak şöyle dedi:

– Eğer yıldızlara bakıp da bu yolla insanları aldatırsan ben yaşadıkça seni hapsederim! Kazandığımız ganimetlerden de sana bir şey vermem.

Müsâfir bir şey diyemedi. Hazreti Ali emir verdi ve ordu yola çıktı. Vakit, Müsâfir'in uğursuz dediği vakitti.

Ordu günlerce yol aldı. Nihayet düşmanla karşılaştılar. Canla başla savaştılar ve Allah'ın izniyle galip geldiler.

Hazreti Ali askerleri topladı ve Müsâfir'in sözlerini hatırlattı. Ardından da onlara şöyle seslendi:

– Eğer münecimi dinleyip de onun söylediği vakitte yola çıksaydık bazıları şunu diyeceklerdi: “Gördünüz mü, münecim haklı çıktı. Onun söylediği zamanda yola çıktılar ve savaşı kazandılar.”

Askerler zafer heyecanı içinde dinliyorlardı. Hazreti Ali tarihin kulağına küpe olacak şu sözlerle herkese muhteşem bir ders verdi:

– Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) münecimi yoktu. O'ndan sonra bizim de münecimimiz olmayacak. Allah bize bir çok ülkenin fethini nasip etti. Ey insanlar! Yalnız Allah'a güvenin ki, başkasına muhtaç olmayasınız!

Mihmandar-ı Nebi

Medine sevinçten yıkılıyordu âdeta. Halk o güne kadar böylesine muhteşem bir mutluluk yaşamamıştı. Herkes sokaklardaydı. Kainatın Efendisi olan Sevgili Peygamberimizi karşılıyorlardı.

Efendimiz Mekke'den çıkıp gelmişti bu şehre. Ensar denen Medineliler kendisine kucak açmışlardı. Bütün insanlar O'nu misafir etme arzusunu taşıyordu.

Kimsenin gönlünü kırmak istemeyen Gönüller Sultanı güzel bir çare buldu. Devesi Kusva, salıverilecekti. Bu mübarek hayvan, kimin kapısı önünde durursa Efendimiz onun evinde kalacaktı.

Deve serbest bırakıldı. Halk heyecanla onu izlemeye başladı. Bir yandan da onun kendi evlerinin önünde durması için dua ediyorlardı.

Hayvan usul usul ilerlemeye başladı. Sanki olanı biteni anlamış gibi bir hâli vardı. Bazen duruyor, etrafına bakınıyordu. Bu sırada oraya en yakın evin sahibi "İşte, şimdi buraya çökecek!" diye heyecanlanıyordu. Fakat deve, tekrar yürümeye başlıyordu.

Sonunda beklenen an geldi. Kusva, Ebu Eyyub'un evi önünde yere çöktü. Bir sevinç nidası yükseldi göklere. Hemen oracığa kazmayı indiren bir sahabi:

– Peygamberimiz'in mescidini de buraya yapacağız, diye haykırdı.

Sevgili Peygamberimiz Ebu Eyyub'un misafiri olmuştu artık. Mescit yapılanaya kadar orada kalacaktı. Herkesin imrenerek baktığı Ebu Eyyub sevinçlerin en büyüğünü yaşıyordu. Nasıl yaşamasındı ki, Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) uzun bir süre kendi evinde misafir olacaktı.

Bu ev iki katlıydı. Sevgili Peygamberimiz alt katta kalmak istediğini bildirdi. Ebu Eyyub ise O'nu üst katta misafir etmek istediğini söyledi. Sevgili

Peygamberimiz, kendisini ziyarete gelenlerin ev sahiplerini rahatsız edebileceğinden endişe ediyordu. Bu yüzden üst kata çıkmadı. Alt kat hemen hazırlandı. Ebu Eyyub üst katta, Sevgili Peygamberimiz alt katta kalmaya başladılar.

Günler bu şekilde geçip gidiyordu. Fakat Ebu Eyyub âdeta diken üzerinde hissediyordu kendini. Hemen alt katında Allah'ın en şerefli kulunun kaldığını düşününce yüreği yerinden oynayacak gibi oluyordu. Bunu bir türlü kabullenemiyordu. Nasıl olur da vahiyle Sevgili Peygamberimiz arasına girerim, diye hayıflanıyordu. Bu yüzden geceleri bir türlü uyuyamıyordu.

Bir aralık gözleri kapandı. Fakat kısa bir süre sonra uyanıverdi. Kendi kendine:

– Resûlullah'ın üzerinde geziniyoruz! Bu, olacak iş değil, diye mırıldandı.

Hemen ayağa kalktı. Ailesini uyandırdı. Yatağı omuzlayıp Sevgili Peygamberimiz'in kaldığı oda seviyesine indirdiler. O geceyi bu şekilde geçirdiler.

Bir gün hanımıyla birlikte üst katta oturuyorlardı. Sofradaki sürahi devriliverdi. O an Ebu Eyyub'un aklı gidiverdi sanki:

– Bu su, ya Sevgili Peygamberimiz'in üzerine damlarsa!

Çok üzülmüştü. Tabandaki tahtaların aralıklarına doğru ilerleyen suyu görünce yıldırım gibi fırladı. Koca bir yorganı kaptı. Suyun üzerine seriverdi. Yorgan yerdeki suları çekmişti. Ama o ana kadar Ebu Eyyub'da da can kalmamıştı.

Şanlı Sahabî hemen aşağı koştu. Soluk soluğa:

– Ya Resûlullah, dedi. Bu şekilde olmayacak! Sen alt katta olduğun bir evde ben kalamam! Sen üste, ben alta...

Sevgili Peygamberimiz bu ısrar karşısında Ebu Eyyub'u kıramadı. Eşyalarını alıp üst kata çıktı.

Ev sahipleri artık rahatlamışlardı. İki Cihan Güneşi, bundan sonra başlarının üzerinde duracaktı. Ta ki, mescit yapılanaya kadar...

Satılık Kölem Var

Zahir çölde yaşayan bir bedeviydi. Yüzünü çevresindekiler pek güzel bulmazlardı. Ama o bunu pek dert etmezdi. Kimseye muhtaç da değildi zaten. Kendi hâlinde yaşayıp gidiyordu.

Ara sıra Medine'ye giderdi. Doğruca Sevgili Peygamberimiz'in yanına varırdı. Beraberinde getirdiği hediyeleri ona takdim ederdi.

Sevgili Peygamberimiz bu temiz gönüllü bedeviyi çok severdi. Onu karşılar, kendisiyle hoşbeş ederdi.

Zahir yine bir gün heybesine çeşit çeşit hediyeler doldurdu. Sevgili Peygamberimiz'i görecektir olma heyecanıyla yola koyuldu. Sıcak çöl kumlarını aştı, Peygamber şehri Medine'ye vardı.

Her zaman yaptığı gibi önce Efendimiz'in huzuruna çıktı. Hediyelerini sundu. Sevgili Peygamberimiz de kendisine hediyeler verdi.

Zahir bir süre Efendimizle birlikte oturdu. Tam gitmeye davranıyordu ki Sevgili Peygamberimiz onun hakkında şöyle dedi:

– Zahir bizim çölde yaşayanımızı temsil eder. Biz de onun şehirde yaşayanını temsil ederiz!

Zahir bu iltifattan çok memnun oldu. Mutlu bir şekilde oradan ayrıldı. Pazara gitti. Alışveriş yapıyordu. Bir aralık arkasından birinin yaklaştığını hissetti. Gelen kişi onu kucaklayıverdi ve:

– Ben kimim, diye sordu.

Zahir başını çevirdi. Kendisini saran kişinin Sevgili Peygamberimiz olduğunu gördü. Öyle mutlu oldu ki, sırtını O'nun göğsüne yaslayıverdi. Öylece bekledi.

Sevgili Peygamberimiz etrafındakilere seslendi:

– Bir kölem var! Onu satıyorum. Onu kim satın alacak?

Herkes onlara sevgiyle bakıyordu. Zahir durumundan oldukça memnundu. Efendimiz'in bu tatlı sözünü duyunca:

– Ya Resûlûllah, o hâlde sen beni değersiz buluyorsun, dedi.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Allah katında değersiz değilsin. O'nun katında senin değerin çok yüksek, cevabını verdi.

O gün Zahir için unutulmaz bir gündü. Hem Sevgili Peygamberimiz kendisini sahiplenmiş, hem de onun Allah katında çok değerli olduğunu söylemişti. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

Hud Dağından Daha Ağır

İbni Mesut çok zayıf biriydi. Kolları ve bacakları alabildiğine narindi. Bu yönü hemen dikkat çekerdi.

Ama çok sağlam bir imanı vardı. Sevgili Peygamberimiz bu yüzden kendisini çok severdi.

Bir gün sahabeler, Sevgili Peygamberimizle birlikteydiler. İbni Mesud da oradaydı. Güzel güzel sohbet edildi.

Bir süre sonra İbni Mesud ayağa kalktı. Paçalarını geriye sıvadı. Yanıbaşlarında duran erak ağacına çıktı. Sevgili Peygamberimiz için misvak kesecekti.

Aşağıdan bakan diğer sahabeler onun incecik bacaklarını görünce hayret edip gülümsediler.

İbni Mesud'un onların bakışlarından haberi bile yoktu. Gözünü güzel bir dala dikmiş, onu kesmeye hazırlanıyordu.

Sevgili Peygamberimiz, sahabelerin İbni Mesud'a bakarak gülümsediklerini farkedince:

– Neye gülüyorsunuz, diye sordu.

Sahabeler yukarıyı işaret ederek:

– İbni Mesud'un bacaklarının inceliğine, diye karşılık verdiler.

Sevgili Peygamberimiz onlara şöyle dedi:

– Canımı elinde bulunduran Allah'a yemin olsun! Kıyamet günü, terazide onun ayakları, Uhud dağından daha ağır olacaktır!

Bu sözleri duyan sahabeler, Allah katında İbni Mesud'un ne kadar değerli biri olduğunu anladılar. Gerçekten de Yüce Mevla, insanların dış görünüşlerine değil, yaptıkları işlerin güzelliğine bakıyordu. İbni Mesud, vücut olarak zayıf biri olsa

da amelleriyle âdeta bir dev idi.

Zi'l-Bicadeyn

Zi'l-Bicadeyn yetim biriydi. Bu yüzden amcasının himayesinde yaşıyordu. Onun verdikleriyle geçinip gidiyordu.

Sevgili Peygamberimiz'in Medine'ye gelişiyle yüreğine bir kor düştü. Akli fikri O'nun huzuruna gidip iman etmekteydi. Fakat amcasından çekiniyordu. Çünkü o putlara tapan biriydi. En iyisi, onun yumuşayacağı anı beklemektir. Belki bir gün amcası İslam'la tanıştıverirdi.

Aradan günler geçti. Fakat amcası İslam hakkında bilgi edinmek şöyle dursun, Müslümanlara karşı için için kızılıyordu.

Zi'l-Bicadeyn bir gün dayanamadı. Ne pahasına olursa olsun Sevgili Peygamberimiz'e gitmeye karar verdi. Bu düşüncesini amcasına açtı:

– Amcacığım! Bunca zaman senin Müslüman olmanı bekledim. Oysa sen Muhammed'i istemiyorsun. Bari izin ver de ben gidip Müslüman olayım!

Amcası bu sözlerle beyninden vurulmuşa döndü. Yetim diye koruyup kolladığı biri ne hakla kendisinden böyle bir iş için izin isterdi ki? Öfkeyle doğruldu:

– Buna asla izin veremem! Vallahi eğer Muhammed'e katılırsan elinde avucunda ne varsa hepsini geri alırım. Hatta üzerindeki şu gömleği bile!

Zi'l-Bicadeyn, amcasının tehditlerine aldırmadı. Pervasız bir eda ile:

– Vallahi ben Hazreti Muhammed'e gideceğim, dedi. Bundan sonra taşlara ibadet etmeyeceğim. Bana verdiklerinin hepsi senin olsun, al!

Üzerindeki gömleği ve bizar denilen örtüsünü oracıkta çıkarıp amcasına geri verdi.

Olayı hayretler içinde izlemekte olan annesi hemen yanına geldi. Elindeki kumaştan aceleyle iki parça kesip oğluna verdi. Zi'l-Bicadeyn, o kumaşlarla vücudunu sardı. Ardından da koşar adım uzaklaştı.

Doğruca mescide vardı. Yorulmuştu. Yere uzandı. Çok geçmeden de uyuyakaldı.

Sevgili Peygamberimiz ve sahabeler namaz kılmak için mescide geldiler. Namaz sonrası onu uyandırdılar. Sevgili Peygamberimiz:

– Sen kimsin, diye sordu.

– Abdüluzza!

Abduluzza isminin anlamı “Uzza’nın kulu” demektir. Uzza bir put ismiydi. Sevgili Peygamberimiz bundan hoşlanmadı ve şöyle dedi:

– Sen Abdullah Zi’l-Bicadeyn’sin!

Zi’l-Bicadeyn, iki parçadan oluşan elbise anlamına geliyordu. Sevgili Peygamberimiz bu ismi ona, üzerindeki iki parça kumaştan dolayı vermişti.

Zi’l-Bicadeyn, hemen oracıkta Müslüman oldu. Sevgili Peygamberimiz kendisine şöyle dedi:

– Bana yakın dur!

O günden sonra Abdullah Zi’l-Bicadeyn, hep Efendimiz’in yanında kaldı. Ondan bir an bile ayrılmamaya gayret etti.

Allah da Seni Sevindirsin

O gün Sevgili Peygamberimiz evindeydi. Çarıklarını dikmeye çalışıyordu. Hanımı Hazreti Aişe de O'na ip bükerek yardım ediyordu.

Efendimiz kendisini yaptığı işe kaptırmıştı. Bu sırada alnında tane tane ter damlları belirmeye başladı.

Hazreti Aişe bir yandan ip uzatıyor, bir yandan da O'nu seyrediyordu. Sevgili Peygamberimiz'in terledikçe yüzünün aydınlandığını farketti. Hayret dolu bir ifadeyle şöyle demekten kendini alamadı:

– Ya Resûlullah! Alnının terlediğini ve terledikçe de aydınlandığını gördüm. Eğer bunu Şair Ebu Bekir Hezelî görseydi, seni bir şiirinde anlattığı kişiye benzetirdi.

Efendimiz, Hazreti Aişe'ye baktı:

– Ebubekir Hezelî ne diyor ki ey Aişe?

Hazreti Aişe sakın sakın cevap verdi:

– O bir şiirinde şöyle diyor: “Yüzüne baktığında, yağmurlu havada ansızın parlayan şimşek gibidir!”

Sevgili Peygamberimiz, eşinin bu güzel sözlerinden memnun olmuştu. Elindeki çarıkları bir yana bıraktı. Ayağa kalkıp Hazreti Aişe'nin yanına vardı:

– Ey Aişe, dedi. Allah senin güzelliklerini artırsın. Seni daha da erdemli yapsın. Beni nasıl sevindirdiyse, seni de öyle sevindirsin.

Peygamber Torunu

Birkaç yoksul, yol kenarına oturmuşlardı. Yere basit bir örtü sermişlerdi. Ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Hâlleri gerçekten çok perişan gözüküyordu.

Hazreti Hüseyin oradan geçerken adamları farkettiler. Gülümseyerek onlara selam verdi:

– Esselamü aleyküm!

– Ve aleyküm selam ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Selamlaşma sonrasında, oturanlardan biri:

– Gel, soframıza ortak ol ey Peygamber torunu, diye ricada bulundu.

Hazreti Hüseyin “Olmaz” demedi. Çünkü o da tıpkı dedesi gibi son derece mütevazı idi.

– Allah, başkalarını hor gören kibirli insanları sevmez, diye mırıldanarak sofraya oturdu. Hep birlikte ekmek kırıntılarını yediler.

Hazreti Hüseyin kalkmadan önce adamlara şöyle dedi:

– Siz beni sofranıza davet ettiniz, ben de geldim. Şimdi de ben sizi evime davet ediyorum. Haydi gelin!

O garibanlar Hazreti Hüseyin’in bu teklifini büyük bir sevinçle kabul ettiler. Hep birlikte eve gittiler. Peygamberimizin sevgili torunu Hüseyin onlara ikramda bulundu.

Borca Sadakat

Sevgili Peygamberimiz bedevinin birinden borç olarak hurma almıştı. Aradan bir süre geçti. Bedevi çıkageldi. Sevgili Peygamberimiz'e borcunu hatırlattı ve:

– Alacağımı vermezsen seni sıkıştırırım, dedi.

Orada bulunanlar bedevinin sözlerine içerlediler. Bazıları hışımla ayağa fırladı ve:

– Sen ne yaptığını sanıyorsun? Kiminle konuştuğunun farkında mısın, dediler.

Bedevi onlara dönüp:

– Ben hakkımı istiyorum, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz adama karşı çıkanlara:

– Hak sahibiyle beraber olmak yok mu, dedi.

Sonra Hazreti Hamza'nın hanımı olan Havle'yi çağırdı ve ona:

– Eğer hurman varsa bize ödünç ver, dedi. Bize de hurma gelince sana olan borcumuzu öderiz!

Havle heyecan içinde:

– Hay hay, dedi. Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü!

Hemen koştu. Bir miktar hurma kaptı geldi. Bedevinin alacağını fazlasıyla verdi.

Bedevi işinin bu kadar kolay hâll edilmesi karşısında hayret etti. Sevgili Peygamberimiz'e döndü ve memnuniyet içinde şöyle dedi:

– Sen bana hakkımı tam olarak verdin. Allah da sana eksiksiz versin!

Sevgili Peygamberimiz bedevinin sözleri üzerine:

– Böyle kimseler insanların en seçkinleridir, dedi. Şunu unutmayın; zayıfın, hakkını kolaylıkla alamadığı bir millet şerefli olamaz!

Sevgili Peygamberimiz bundan sonra borçlu-alacaklı ilişkisini düzenleyen Şu cümleleri söyledi:

– Alacaklısını razı etmeyen borçluya, yeryüzündeki ve denizdeki hayvanlar beddua eder. Elinde olduğu hâlde borcunu geciktirene her gün için iki günah yazılır.

* * *

Beş Kölenin Sevinci

Bedir ashabının sahabeler arasında ayrı bir yeri vardı. İnsanlar onlara son derece saygılı davranırlardı. Tercih durumlarında Bedir'e katılmış olanların her zaman önceliği olurdu. Yüce Rabbimiz onları kitabında övmüştü çünkü.

Hazreti Ömer bir gün Bedir sahabelerine bir güzellik yapmayı planladı. Hemen hazineden ödenek ayırdı. Onların herbirine çok değerli birer elbise diktirdi. Dikilen bu elbiseler vakit geçmeden sahiplerine dağıtıldı.

Muaz bin Afra da Bedir ashabındandı. Kendisine gönderilen güzel elbiseye şöyle bir baktı. Sonra yanında duran Eflah'a şöyle dedi:

– Ey Eflah! Al bu elbiseyi de pazarda sat.

Eflah hemen elbiseyi alıp pazarın yolunu tuttu. Kısa süre içinde onu beş yüz dirhem gibi hatırı sayılır bir değere sattı. Parayı getirip Muaz'a uzattı.

Şanlı Sahabi, bir kuruşuna bile dokunmadan:

– Ey Eflah, dedi. Şimdi git, bu paralarla satın alabildiğin kadar köle al!

Eflah yine pazarın yolunu tuttu. Bütün parayı verip karşılığında beş tane köle aldı. Hepsini Muaz'a getirdi.

Muaz, yan yana durmakta olan köleleri tek tek süzdü. Sonra şöyle konuştu:

– Vallahi bir insan, azad edebileceği beş kölenin sevincini iki elbiseye değişemiyorsa ahmaklık ediyor demektir!

Bu sözlerin ardından kölelere seslendi:

– Haydi gidin! Artık serbestsiniz!

Köleler bir an şaşakaldılar. Sonra sevince boğuldular.

İyilik ve Kötülük

Vâbisa, Sevgili Peygamberimiz'i çok severdi. Her fırsatta soluğu O'nun yanında alır, sohbetinde bulunurdu.

Fakirdi. Kimsesizdi. Ama Allah'a ve Rasûlüne imanı tamdı. Mescitte diğer yoksullarla kalırdı.

Bir gün aklına takılan bir mesele odu. İyilik ve kötülüğün ne olduğunu tam olarak nasıl anlayacaktı? Bunun cevabını öğrenmek için Sevgili Peygamberimiz'i aramaya başladı. O'nu kalabalık bir grup içinde otururken gördü. Hemen yanına koştu.

Vâbisa'yı engellemek isteyenler oldu:

– Resûlullah'tan uzak durmalısın!

Vâbisa onların arasından sıyrılmaya çalışırken:

– Bırakın O'nun yanına varayım, diye seslendi. O, birlikte olmak istediğim insanlar arasında benim en çok sevdiğimdir.

Peygamberimiz Vâbisa'yı farketmişti. Çağırıldı:

– Yaklaş Vâbisa!

İnsanlar aradan çekildi. Vâbisa saygıyla ilerledi. Sevgili Peygamberimiz'in dizleri dibine oturdu. Tam aklındaki soruyu soracaktı ki Efendimiz:

– Bana soracağın şeyi sana söyleleyim mi, diye sordu.

– Evet.

– İyilik ve kötülükten sormaya geldin!

Vâbisa bu mucize karşısında:

– Evet, dedi. Onu soracaktım.

Sevgili Peygamberimiz parmaklarını birleştirdi. Elini Vâbisa'nın göğsüne koydu ve şöyle dedi:

– Nefsinin ve kalbinin hakkını ver! İyi; kalbinin ve ruhunun huzur duyduğu şeydir. Kötü ise, seni rahatsız edip tereddüde düşüren şeydir. İnsanlar sana onun kötü olmadığını söyleseler bile...

Vâbisa dinlediklerinden memnun olmuştu.

Denizin Ortası

İkrime, hayatını Sevgili Peygamberimize zulmetmekle geçirmişti. Ama onları davalarından döndürememişti.

Müslümanlar her geçen gün daha da güçlenmişlerdi. Nihayet zorla çıkarıldıkları Mekke'ye büyük bir ordu ile dönmüşlerdi.

İkrime bu durum karşısında hayatından endişe edip şehirden kaçmıştı. Bir deniz kıyısına varmıştı.

Limandan ayrılan ilk gemiye bindi. Artık kendini güvende hissediyordu.

Epeyce bir zaman sonra gemi sallanmaya başladı. Herkes büyük bir korkuya kapılmıştı.

Bir fırtına çıkmıştı. Dalgalar alabildiğine kabarmıştı. Koca gemi fındık kabuğu gibi dalgalar arasında bir batıyor, bir çıkıyordu.

Tayfalar fırtınanın gittikçe şiddetlendiğini görünce:

– Allah, Allah, Allah, diye dua etmeye başladılar.

İkrime onların bu hâlini görünce:

– Nedir bu yaptığınız? Neden böyle söylüyorsunuz, diye sordu.

Tayfalar korku içindeydiler. Can derdiyle:

– Burası denizin ortasıdır, dediler. Bu durumda bize Allah'tan başka kimse yardım edemez!

İkrime, duyduğu bu sözlerle sarsıldı. Bütün bir geçmişi gözünün önünde canlanıverdi. Sevgili Peygamberimiz'in sözlerini hatırlamıştı:

– “Allahtan başka ilah yok!” deyin, kurtulun!

İkrime o günleri hatırlayınca içinde pişmanlık belirtileri hissetmeye başladı. Fırtına iyice artmıştı. Gemi battı batacağı.

O an kendini yere atan İkrime'nin dudaklarından şu sözler dökülüyordu:

– Ah! Bu tayfaların ismini andığı ilah, Muhammed’in bizi kendisine davet ettiği ilahtır! Ya Rab! Sen bizi kazasız belasız bir şekilde karaya döndür!

İkrime artık Allah’a inanıyordu. Yürekten gele gele dualarına devam etti.

Dalgalar duruldu. Gemi limana sağ salim yanaştı. İnsanlar, kendilerini batmaktan kurtaran Yüce Mevla’ya şükrederek kıyıya çıktılar.

İkrime kendisinin ardından gelen hanımın da ısrarıyla geri döndü. Sevgili Peygamberimiz’in huzuruna çıktı. Yüzünde yıllarca ettiği zulmün pişmanlığı vardı.

Sevgili Peygamberimiz onu gülümseyerek karşıladı. Yaptıklarını yüzüne vurmadı. Hatta onun mahcubiyetini gidermek için:

– Hoş geldin ey Muhacir, diye iltifat bile etti.

* * *

Dağıtılması Gereken Altınlar

Sevgili Peygamberimiz insanlığın kurtuluşuna vesile olmak için gelmişti dünyaya. Bu yüzden herkesi Allah'a devet ediyordu. Bunu yaparken de hayatıyla örnek oluyordu.

Elinde avucunda ne varsa insanlar için harcıyordu. Kendisine getirilen hediyeleri vakit geçirmeden ihtiyaç sahiplerine veriyordu.

Vefatına yakın günlerdi. Hastaydı. Yatağından kalkamıyordu. Sık sık bayılıyor, uzun süre kendisine gelemiyordu.

Bir aralık Hazreti Aişe'ye evdeki altı altını fakirlere vermesini söyledi. Hazreti Aişe Sevgili Peygamberimiz'in hastalığıyla ilgilenme derdiyle bunu unuttu.

Bir zaman sonra Sevgili Peygamberimiz kendisine:

– Altınları ne yaptın? Fakirlere dağıttın mı, diye sordu.

Hazreti Aişe:

– Hayır, dedi. Vallahi senin hastalığın onu bana unutturdu.

Sevgili Peygamberimiz altınları istedi. Getirdiler. Onları avucuna aldı ve şöyle mırıldandı:

– Allah'ın Peygamberi Muhammed, bunları fakirlere dağıtmadığı sürece Rabbine kavuşacağını sanmaz...

Sonra altınların hepsini dağıttırdı. O andan sonra şöyle dedi:

– İşte şimdi rahatladım!

Sevgili Peygamberimiz son anlarını yaşarken bile ümmetinin ihtiyaç sahiplerini düşünüyordu.

Muhteşem İnsan

Hazreti Ömer halifeydi. Sahabelerden Umeyr bin Said'i bir vilayete görevli olarak gönderdi. Orada vergiler toplanacak, ilgili yerlere dağıtılacaktı.

Aradan günler geçti. Ama Umeyr'den haber yoktu. Hazreti Ömer birini yolladı. Umeyr'in geri dönmesini söyledi.

Haberci, Umeyr'i buldu. Ömer'in kendisini çağırdığını söyledi. Emri duyan Umeyr hemen yola koyuldu. Nihayet Medine'ye girdi. Ayağının tozuyla Halife'nin huzuruna çıktı.

Hazreti Ömer onu üstü başı perişan bir hâlde karşısında görünce sordu:

– Bu hâlin ne böyle?

Umeyr önemsemez bir eda ile cevap verdi:

– Kanım temiz. Vücudum sağlam. Hem bu dünyadan da alacağım var!

Hazreti Ömer onun kendisi için bir şeyler biriktirdiğini düşünmüştü ki Umeyr:

– Yanımda bir azığım bir de ibriğim var. Başka da hiçbir şeyim yok!

Halife onun toz toprak içinde kalmış olan elbiselerine baktı ve:

– Buraya kadar onca yolu yürüyerek mi geldin?

– Evet.

Halife şaşırılmıştı:

– Sana bir binek vermediler mi yani?

– Ben istemedim. Zaten kimse de vermedi.

Hazreti Ömer bu duruma üzüldü:

– Yazık o Müslümanlara! Ne kötü yapmışlar!

Umeyr bu sözlerden hoşlanmadı:

– Allah'tan kork ey Ömer! Rabbimiz seni gıybetten sakındırmadı mı?

Arkalarından konuştukların, namaz kılan insanlardır!

Bu uyarıyı dikkate alan Halife konuyu değiştirdi.

– Seni ne için göndermiştim, sen neler yaptın? Anlat bakayım.

Umeyr sakin bir şekilde yaşadıklarını anlatmaya başladı:

– Ben senin bana verdiğin görevi harfiyyen yerine getirdim. Vergileri topladım. Sonra da hepsini son kuruşuna kadar ihtiyaç sahiplerine dağıttım. Geriye hiçbir şey kalmadı. Eğer kalsaydı onu da sana getirirdim.

Hazreti Ömer hayret eder bir eda ile:

– Bize hiçbir şey getirmedi mi yani, diye sordu.

– Evet, hiçbir şey getirmedi.

Hazreti Ömer bu dürüst insanın sözlerinden ve yaptıklarından son derece memnun olmuştu. Zaten ona bu görevi sırf bu yüzden vermişti. Etrafındakilere döndü ve:

– Umeyr’in sözleşmesini yenileyin, dedi.

Umeyr bu teklifi duyunca birden atıldı:

– Hayır! Bu çok önemli ve ağır bir görev! Artık ne senin için, ne de senden sonrakilerin hatırı için bu görevi kabul edemem. Lütfen beni mazur gör!

Hazreti Ömer, Umeyr’in ısrarına dayanamadı. Onu vergi memurluğu görevinden aldı.

Umeyr evine döndü.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Hazreti Ömer arkadaşlarından Hâris’i yanına çağırıldı. Ona şöyle dedi:

– Umeyr’e git! Nasıl yaşadığını öğren. Eğer onda bir zenginlik alâmeti görürsen bana haber ver. Ama çok fakir bir hayat yaşıyorsa şu paraları kendisine ver.

Hâris hiç beklemeden çıktı. Umeyr’in yaşadığı muhite vardı. Kendisini buldu. Bu sırada Umeyr, gömleğini yamamakla meşguldü. Hâris’i görünce:

– Hayrola, nereden geliyorsun, diye sordu.

– Medine’den...

– Halife nasıl?

– İyî...

– Ya Müslümanlar?

– Onlar da iyî...

– Adalet uygulanıyor mu hâlâ?

– Tabî ki! Hatta Ömer, kötü bir iş yapan kendi oğluna bile ceza uygulamaktan çekinmedi.

Umeyr bu sözü duyunca ellerini semaya açtı ve şöyle yalvardı:

– Allah'ım! Sen Ömer'e yardımcı ol. Onun Seni ne çok sevdiğini biliyorum.

Hâris, Umeyr'in evinde misafir oldu. Üç gün boyunca onunla yaşadı. Bu süre içinde Umeyr'in sade bir hayat yaşamakta olduğunu gördü. Artık gitme vaktinin geldiğini düşündü. Yanında getirdiği paraları Umeyr'e uzattı ve:

– Hazreti Ömer, bunları sana vermeme söyledi, dedi.

Umeyr bir çığlık attı ve:

– Hayır! Benim onlara ihtiyacım yok, diye itiraz etti.

İçerden konuşmaları dinlemekte olan hanımı müdahale etti:

– Bey, o paraları al da bari ihtiyaç sahiplerine dağıt!

Umeyr hanımının dediğini yapmak üzere paraları aldı.

Hâris hemen Hazreti Ömer'in yanına döndü. Halife kendisini merakla karşıladı:

– Ne oldu, Umeyr nasıldı?

Hâris üzgün bir şekilde cevap verdi:

– Sıradan bir insan gibi yaşıyor.

– Paraları verdin mi kendisine?

– Evet, verdim.

– Ne yaptı?

– Bilmiyorum.

Hazreti Ömer bir adam gönderip Umeyr'i çağırdı. Onun paraları nasıl harcadığını merak ediyordu.

Umeyr gelince kendisini gülyüzle karşıladı. Hoşbeş ettiler. Hazreti Ömer laf

arasında sordu:

- Gönderdiğim paraları ne yaptın?
- Onları fakirlere ve şehit ailelerine dağıttım.

Ömer bu cevap karşısında memnun olmakla birlikte üzüldü de. Dudaklarından şu cümle döküldü:

- Allah sana acısın!

Sonra yanındaki adamlarına döndü.

- Umeyr’e bir çift giysi ile biraz yiyecek getirin, dedi.

Fakat temiz gönüllü sahabî tıpkı kendisinden beklendiği gibi:

- Hayır, dedi. Yemeğe ihtiyacım yok! Evde iki avuç kadar arpa bırakmıştım.

Onları yiyene kadar Allah başka rızıklar gönderir. Elbiselere gelince... Onları bana değil, bir garibana verin!

Hazreti Ömer bu Allah dostuna sevgiyle baktı. Gerçekten de o eşsiz biriydi. Dünya malına hiç meyletmiyordu. Sarılıp ayrıldılar.

Bir süre sonra Hazreti Ömer acı bir haber aldı:

- Umeyr vefat etmiş!

Halife çok üzüldü. Hemen onun kabrine gitti. Yanında başka sahabeler de vardı. Onun hayatından söz ederlerken Hazreti Ömer onlara şöyle dedi:

- Şu an herkes aklındaki dileği neyse onu söylesin!

İnsanlar hayattaki arzularını sıralamaya başladılar:

– Keşke bir sürü param olsaydı. Yüzlerce köle satın alıp hepsini hürriyetlerine kavuştursaydım!

- Çok malım olsa... Hepsini Allah yolunda harcasam...

Daha bir sürü istek dile getirildi. Sıra Hazreti Ömer’deydi. O, düşünceli gözlerini ufka doğru dikti. Hasretle kendi dileğini söyledi:

– Keşke... Keşke Umeyr gibi bir adamım daha olsaydı. Ve onu da Müslümanların işleri için görevlendirseydim!

Gerçekten de Umeyr, geride kalanları imrendirecek derecede güzel bir hayat yaşamıştı.

* * *

Hediye

Selman-ı Farisi, Sevgili Peygamberimiz'den sonra bir kalede yaşamaya başlamıştı. Kendisini tanıyanlar ve bilenler yer yer yanına uğrarlardı. Onunla sohbet ederlerdi.

Bir gün iki adam geldi kaleye. Selman'ı arıyorlardı. Sorup soruşturdular. Sonunda ona ulaştılar.

Selman bu adamları daha önce hiç görmemişti. Adamlar da kendisini tanımıyorlardı zaten. Sadece bir sahabî olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden duasını almak için uğramışlardı. Yanına yaklaştılar:

- Esselâmü aleyküm.
- Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Selamlaşmadan sonra adamlardan biri:

- Sen Selman mısın, diye sordu.
- Evet.

Adamlar saygı dolu bir ifade ile:

- Rasûlullah'ın arkadaşı mıydın, dediler.

Selman bir an durdu ve:

- Bilmem, diye karşılık verdi.

Adamlar bu cevap üzerine kuşkuyla Selman'a baktılar. Sonra birbirlerine dönerek:

- Galiba yanlış yere geldik, dediler. Aradığımız adam bu değilmiş!

Selman onların gitmek için hazırlandığını görünce:

– Aradığınız adam benim, dedi. Ben Rasûlullah'ı gördüm. Kendisiyle oturup sohbet etme şerefine erdim.

Adamlar tuhaf tuhaf bakıyorlardı. O hâlde niçin “Rasûlûllah’ın arkadaşı mısın?” sorusuna “Bilmem” diye karşılık vermişti acaba? Selman bu meraklarını gidermek için şöyle devam etti:

– O’nun arkadaşı, O’nunla birlikte cennete girenlerdir. Söyleyin bakalım, sizler beni niçin arıyordunuz?

Adamlar bu sözlerden sonra konuya girdiler:

– Biz Şam’daki bir arkadaşımızın yanından geliyoruz.

Selman merakla:

– Kimmiş o, diye sordu.

– Ebudadâ...

Selman, arkadaşının ismini duyunca:

– Peki sizinle bana gönderdiği hediye nerede, dedi.

Adamlar şaşırdılar bir an:

– Ebudadâ bizimle bir hediye filan göndermedi ki, dediler.

Selman bu sözlere inanmış gibi görünmüyordu. Israr etti:

– Allahtan korkun! Arkadaşımın gönderdiğini bana verin çabuk!

Adamlar anlamaz gözlerle kendisine bakıyorlardı. Selman aldırmadı:

– Onun yanından gelenler mutlaka hediyemi de getirirler.

Selman’ın kendinden emin bir hâlde söylediği bu sözler karşısında adamlar:

– Bizde onun gönderdiği herhangi bir hediye yok, dediler. Fakat yanımızda kendi mallarımız var. İstiyorsan onları alabilirsin!

Selman bu teklifi önemsemedi bile:

– Ne yapayım sizin mallarınızı, dedi. Ben sizinle bana yollanan hediyeyi istiyorum!

Adamlar nihayet dayanamadılar ve:

– Vallahi arkadaşın bizimle bir şey göndermedi, dediler.

Sonra da arkadaş hakkında şöyle konuştular:

– Ebudadâ bize demişti ki “Gideceğiniz yerde öyle bir kişi vardır ki, Peygamberimiz onunla beraberken yanına bir başkasının girmesine izin

vermezdi. Onun adı Selman'dır. Oraya varınca kendisine benden selam söyleyin!"

Selman tam aradığını bulmuş bir eda ile:

– Hah işte, diye atıldı. Benim istediğim hediye de bu zaten! Sanki başka bir şey mi bekliyordum ki! Allah katından bereket ve iyilik getiren selamdan daha güzel bir hediye mi olur sandıydınız?

Ancak o zaman anlaşıldı ki, Kutlu Peygamber'in şanlı sahabîsi, arkadaşının gönderdiği selamı bekliyormuş. İki adam, Selman'dan aldıkları bu güzel ders ile memleketlerine döndüler.

Çürümüş Kemikler

Übeyy bin Halef ve birkaç kişi sohbet ediyorlardı. Konu her zamanki gibi Efendimiz ve İslâm'dı. Kendi aralarında ateşli ateşli konuşuyorlardı. Sevgili Peygamberimiz'e karşı çok kızgın oldukları her hâllerinden belliydi.

Übeyy bir aralık sesini iyice yükselterek:

– Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'ın ölüleri dirilteceğini söylüyormuş, dedi. Lât ve Uzza isimli putlarıma andolsun ki gidip O'nunla bu konuda tartışacağım!

Hemen kalktı. Önce mezarlıktan çürümüş bir kemik buldu. Sonra kendinden emin bir eda ile Efendimiz'in huzuruna çıktı. Alay edercesine:

– Ey Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), dedi. Sen, şu çürümüş kemiği Allah'ın tekrar ete kemiğe büründürüp dirilteceğini mi söylüyorsun?

Sevgili Peygamberimiz gayet sakindi:

– Evet, öyle söylüyorum!

Übeyy tam aradığı cevabı almış olmanın mutluluğuyla güldü. Kemiği parmakları arasında ezdi. Tozlarını Sevgili Peygamberimiz'e doğru üflledi.

– Söyle bakalım, dedi. Şu toz hâline getirdiğim kemiği kim diriltecek?

Efendimiz bu kendini bilmeze şu sözlerle karşılık verdi:

– Allah seni de öldürecek! O kemiği de, çürüdükten sonra seni de yine Allah diriltecek. Sonra da seni cehenneme sokacak!

Übeyy hiç ummadığı bu cevapla sarsıldı. Aynı anda Sevgili Peygamberimiz'e vahiy geldi. Yüce Allah şöyle diyordu:

“İnsan, kendisini bir damladan yarattığımızı görmedi mi ki, açıktan açığa mücadelecisi kesildi? O kendi yaratılışını unutarak aklınca bize bir misal verdi. “Bu çürümüş kemiklere kim can verebilir ki?” dedi. De ki, onları ilk defa kim

yarattıysa o diriltecek. O, her yaratmayı hakkıyla bilendir. O, yemyeşil ağaçtan ateş çıkarandır. İşte bakın, ateşi ondan çakıp alıyorsunuz. Gökleri ve yeri yaratanın, onlar gibilerini yaratmaya gücü yetmez mi? Elbette yeter! O bütün kâinatı yaratmıştır. Her şeyi hakkıyla bilendir. O bir şeyin olmasını istediği zaman ona “Ol!” der, o da oluverir! Her şeye gücü yeten Allah’ın şanı ne yücedir!”

Übeyy bu âyetler karşısında diyecek bir şey bulamadı. Az önceki hâlinden eser kalmamıştı. Sevgili Peygamberimizin ve Kur’ân’ın cevabını alınca kös kös geriye döndü.

Bedevinin Duası

Bedevinin biri ibadet ediyordu. Samimi bir gönülle Yüce Mevla'ya şöyle yalvarıyordu:

– Ey gözlerin görmediği, varlığından şüphe edilmeyen Allah'ım! İnsanların anlatamadığı, olayların değiştiremediği, felaketlerin yıldıramadığı Allah'ım! Sen dağların ağırlığını, denizlerin hacmini bilirsin. Yağmur damlalarının ve ağaçların yapraklarının sayısını bilirsin. Gecelerin neleri kapladığını, gündüzlerin neleri aydınlattığını da bilirsin. Ne semadaki bir şey, ne de yeryüzündeki bir karış toprak; ne denizin dibindeki bir canlı, ne de dağdaki bir taş... Hiçbir şey senin ilmin dışında değildir! Benim ömrümün sonunu hayreyle. Amellerimi hayırla sonuçlandır. En hayırlı günüm sana kavuştuğum gün olsun!

Sevgili Peygamberimiz bedeviyi görmüş ve ettiği duayı işitmişti. Oradakilerden birine şöyle dedi:

– Namazını kılınca onu bana getir.

Bedevi ibadetini bitirdi. Adam hemen yanına yaklaştı ve:

– Seni Peygamber Efendimiz çağırıyor, dedi.

Bedevi hemen ayağa kalktı. Doğruca Sevgili Peygamberimiz'in yanına gitti.

Kendisinin niçin çağırıldığını merak ediyordu. Efendimiz ona bir altın verdi ve:

– Kimlerdensin ey bedevi, diye sordu.

Bedevi avucundaki altına heyecanla baktı ve:

– Amr bin Sa'saa oğullarıdanım ya Resûlullah, diye karşılık verdi.

Efendimiz bu kez:

– O altını sana ne için verdim, biliyor musun, diye sordu.

Bedevi bir an düşündü. Aklına gelen ilk şeyi söyledi:

– Seninle uzaktan da olsa akrabalığımız olduğu için...

Sevgili Peygamberimiz bu cevap üzerine şöyle dedi:

– Şüphesiz ki, akrabalıktan dolayı aramızda birbirimize karşı haklarımız var. Ama Ben bu altını sana Allah'ı çok güzel övdüğün için verdim!

Bedevi, az önce yaptığı duayı hatırladı o an. Demek, Sevgili Peygamberimiz'in hoşuna gitmişti ha! Öyleyse Allah'ın da hoşuna gitmiş olmalıydı. Büyük bir sevince kapıldı.

Allah'ın Aslanı

Aslan avcısı derlerdi ona. Yiğitti, gözü pekti. Mekke ve çevresinde bileğini bükebilecek kimse yoktu.

Sevgili Peygamberimizin amcasıydı ve aynı zamanda sütkardeşiydi Hazreti Hamza. Çok iyi bir avcıydı. Çölde tek başına aslanlara karşı koyardı.

Bir gün avdan dönmüştü. Her zaman yaptığı gibi Kâbe'ye gidecekti yine. Bunu her av dönüşü mutlaka yapardı. Önce Kâbe'yi tavaf eder, sonra oradakilerle bir süre beraber olurdu. Ardından evine giderdi.

Yayı omzunda ilerlerken önüne bir kadın çıktı. Hâlinde bir gariplik vardı. Belli ki önemli bir şey söyleyecekti.

Kadın soluk soluğa şöyle dedi:

– Ey Hamza! Az önce yeğenine Ebu Cehil'in yaptıklarını bir görseydin... Buna asla dayanamazdın!

Hazreti Hamza bu sözle beyninden vurulmuşa döndü. Çok severdi Efendimiz'i. Onun saçının bir teline dahi zarar gelsin istemezdi. Bu yüzden merak dolu gözlerini kadına dikti ve “Ne oldu?” dercesine baktı. Kadın bir çırpıda söyleyiverdi olanı biteni:

– Yeğenin Kâbe'de oturuyordu. Derken Ebu Cehil geldi. O'na kötü kötü sözler söyledi. Fakat bütün bunlara rağmen Sevgili Peygamberimiz, Ebu Cehil'e karşılık vermedi.

Hazreti Hamza öfkeyle gerildi bir an. Yayından fırlamaya hazır bir ok gibiydi. Bastığı yeri titretircesine yürümeye başladı. Ebu Cehil'e hesap sormaya gidiyordu.

Kâbe'ye vardı. İnsanlar oradaydılar. Hazreti Hamza onlar arasında oturmakta olan Ebu Cehil'i gördü. Hışımlla yanına yaklaştı. Elindeki yayı kaldırdı, var

gücüyle onun kafasına vurdu.

Başına aldığı darbeye yere savrulan Ebu Cehil hemen ayağa kalktı. Neye uğradığını şaşırmişti. Korku dolu gözlerle Hazreti Hamza'ya baktı.

Mekke Yiğidi Hamza sert bir ses tonuyla:

– Sen kim oluyorsun da benim yeğenime kötü sözler söylüyorsun, dedi.

Bu sırada orada bulunanlar Hazreti Hamza'nın üzerine yürümek istediler. Fakat Ebu Cehil engelledi onları. Çünkü Hamza'nın da Müslüman olmasından korkuyordu.

Hazreti Hamza etrafındakileri hışımla süzdü ve:

– İşte ben de artık onun dinine giriyorum, diye haykırdı.

Ebu Cehil içinden “Eyvah!” dedi. Korktuğu başına gelmişti. Yiğitler yiğidi Hamza Müslümanlar tarafındaydı artık. Müşriklerin bundan sonra işleri daha da zor olacaktı.

Hazreti Hamza, oradan ayrıldı. Doğruca Efendimiz'in yanına vardı. Olanı biteni anlattı ve:

– Sana yapılanların intikamını aldım, dedi. Artık sevinebilirsin!

Efendimiz onun bu sözlerinden hoşlanmamıştı. Amcasına şöyle karşılık verdi:

– Ben intikam almak için gönderilmedim.

Hazreti Hamza şaşırmişti. Efendimiz ona:

– Beni gerçekten sevindirmek istiyor musun, diye sordu.

Evet, tabi ki isterim, cevabını alınca da:

– O hâlde Müslüman ol, dedi.

Hazreti Hamza zaten çoktan kararını vermişti bu konuda. Hemen oracıkta şöyle dedi:

– Yeğenim! Çölde yıldızları izlerken, Allah'ın dört duvar arasına sığmayacağını düşündüm. Bu yüzden bütün putları terk edip Müslüman oluyorum!

Efendimiz bu duruma çok sevindi. Onun için dua etti.

Müşrikler o günden sonra Sevgili Peygamberimiz'e eskisi gibi davranamadılar. Çünkü Hazreti Hamza'dan korkuyorlardı.

Yaşlılara Hürmet

Sevgili Peygamberimiz, küçükleri sevdiği gibi, büyüklere de iyi davranırdı. Etrafındakilere bu konuda sık sık tavsiyede bulunurdu. Bir keresinde şöyle demişti:

– Saçı sakalı ağarmış yaşlı Müslümanlara saygı göstermek, onlara ikramda bulunmak Allah’a saygıdandır.

Bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte sohbet ediyordu. Yanında Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer ve Ebu Ubeyde vardı.

Derken birisi bir kâse şerbet getirdi. Sevgili Peygamberimiz bu içeceği severdi. Kâseyi eline aldı. Arkadaşlarına baktı.

Yaşça en büyükleri Ebu Ubeyde idi. Efendimiz şerbeti ona doğru uzattı. Bu, bir anlamda yaşa hürmetin ifadesiydi. Fakat Ebu Ubeyde mahcup bir eda ile:

– Ey Allah’ın Peygamberi, dedi. O şerbeti içmeye siz benden daha lâıyksınız! Lütfen buyurun...

Efendimiz ısrar etti:

– Al bunu!

Ebu Ubeyde, bu ısrar karşısında kâseyi almak zorunda kaldı. Ne de olsa karşısındaki bir peygamberdi. İtiraz etmek kendisine yakışmazdı.

Kâseyi aldı almasına ama gönlü rahat değildi. Dudaklarına götürmeden önce şerbeti Efendimiz’e vermeyi bir kere daha denedi:

– Ya Resûlullah! Lütfen bunu siz için.

Sevgili Peygamberimiz bu teklifi kabul etmedi. Gerekçesini de şöyle izah etti:

– Sen iç. Çünkü bereket büyüklerimizdendir. Küçüklerimize şefkat etmeyen, büyüklerimize saygılı davranmayan bizden değildir.

Ebu Ubeyde bu söz üzerine şerbeti içti.

Sevgili Peygamberimiz o anki tavrıyla tüm insanlığa çok güzel bir mesaj veriyordu. Bir toplumda büyükler saygı gördüğü sürece değerler ayakta kalırdı.

Bu konuda sahabelerine şöyle tavsiyede bulunmuştu:

– Birisi, yaşlılara hürmet ederse, kendi yaşlılık zamanında da Allah ona hürmet edecek insanlar yaratır.

Kurtuluşa Giden Yol

Medine sokakları sakindi. Etrafta gezinen bir kedi ve onu yattığı yerden izleyen zayıf bir köpekten başka canlı görünmüyordu. Havanın sıcağı insanları evlerine çekilmeye mecbur etmişti. Kimse başını gölgeliklerden çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Köpek, kedinin kendisine doğru yaklaştığını fark edince kulaklarını dikip başını kaldırdı. Hafifçe hırladı. Kedi olduğu yerde kalakaldı. Bir süre bakiştılar.

Bu sırada ayak sesleri duyuldu. Her iki hayvan da başlarını sesin geldiği yana çevirdiler. Gelen ihtiyar biriydi. Omzunda kalınca bir ağaç gövdesi taşıyordu. Hâlimden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Adam, kedi ve köpeği görmüştü. Umursamaz bir eda ile aralarından geçerken biraz ilerideki duvarı gördü. Kollarını dinlendirmek için yönünü o yana çevirdi. Omzundaki ağaç gövdesini usulca duvarın üzerine indirdi. Alnında biriken teri elinin tersiyle silerken derin bir nefes aldı. Dinlenirken boş gözlerle etrafı seyre koyuldu.

Kedi ortalıktan kaybolmuştu. Köpek ise çenesini yere uzatmış, öylece yatıyordu. Adam duvarın üzerindeki ağaç gövdesine baktı. O an bütün yorgunluğunu unuttu. Gözlerinin içi gülüyordu âdeta. Ağaç gövdesini yeniden sırtladı. Kısa adımlarla evine doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyordu:

– Böyle kaliteli ağaçtan çok sağlam bir tanrı yapılır doğrusu. Kurtlar kemiremez bunu. Yıllarca çürümez. Adını ne koysam acaba? Lat mı olsun, Uzza mı? Hubel mi olsun yoksa? En iyisi Menat... Evet, Menat olacak!

Adam yapacağı heykele koymayı düşündüğü isimden çok hoşlanmıştı. Neredeyse her adımda bu ismi tekrar ede ede evine geldi.

Avluda elini yüzünü yıkadı. Gölgelekte biraz dinlendikten sonra hemen işe koyuldu. Keski aletlerini iyice bileyledi. Bu sırada gözlerini ağaç gövdesinden ayırmıyordu. Az sonra bu gövde içinden ortaya çıkaracağı putunun şeklini hayal ediyordu.

Birkaç dakika içinde avlu “tak, tuk” sesleriyle yankılanmaya başlamıştı. İhtiyar, gözlerini kısmış, kendini tamamen yaptığı işe vermişti.

Nihayet eserini tamamladı. Birkaç adım geriye çekildi. Yamuk yumuk heykelini beğeniyle seyretti. Sonra oralardan bir yerden bulduğu cila ile parlatmaya çalıştı. Yorulmuştu. Cebinden çıkardığı güzel kokuları da sürdükten sonra olduğu yere oturdu. Biraz dinlendi.

– Şimdi ibadet zamanı!

İhtiyar, oturduğu yerden kalktı. Heykeli doğrulttu. Önceden hazırladığı yere onu yerleştirdi. Önüne diz çöktü. Daha az öncesine kadar cisminden eser olmayan puttan dileklerde bulunmaya başladı.

Aradan yıllar geçti. İhtiyar adam tam altmış yaşına varmıştı. O yaşına kadar her gün hiç aksatmadan putuna güzel kokular sürmeyi ihmal etmedi. Sürekli olarak onu sildi, parlattı. Üzerine konan sinekleri kovaladı. Börtü böcek yemesin diye üzerine çeşitli ilaçlar sürdü. Uğur getirmesi için hep yalvardı kendi eliyle yaptığı puta.

O sıralarda Medine’de tuhaf bir şeyler oluyordu. Musab isminde bir genç herkese Mekke’de ortaya çıkan bir Peygamber’i anlatıyordu. Halka, taştan tahtadan putlara tapmanın yersiz olduğunu söylüyordu. Rastladığı insanları gücü her şeye yeten ve adına Allah dediği bir ilaha ibadet etmeye çağırıyordu.

Medineliler bu gence kulak verdiler. Onun okuduğu Kur’an’a hayran kalmışlardı. Kısa sürede putları terk etmeye başladılar. Bir olan, her şeyi gören ve duyan Allah’a döndüler.

İhtiyarın Muavvez, Muaz, Hallad adındaki üç oğlu ve karısı Hind de Allah’a iman edenlerdendi. Fakat bu durumu kendisine bildirmemişlerdi.

Özellikle Hind, kocasının durumuna çok üzülüyordu. Gizli gizli dua ediyor, onun da putları terk etmesini istiyordu. Fakat ihtiyar, hiç de huyundan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Hatta çocuklarının bile kendisi gibi

davranmasını arzu ediyordu. Onların Musab'la görüşmelerinden çekiniyordu.

Bir gün karsına bu düşüncesini dile getirdi ve şöyle dedi:

– Hind, çocukları sakın Musab'la görüştürme! Ne olur, ne olmaz. Onun anlattıklarının etkisinde kalabilirler. Buna engel olmamız gerekiyor.

Hind bazı konuları anlatmanın zamanı geldi düşüncesiyle kocasına:

– Olur, dedi. Fakat Musab'ın neler anlattığını güvenilir birinden hiç dinledin mi?

İhtiyar bir an şaşırıldı. Doğrusu o delikanlının sözlerini kendi kulağıyla dinlememişti hiç. Ne duyduysa hepsini kendi çevresindekilerden duymuştu. Onlar da Musab'ın yaptıklarının iyi şeyler olmadığı yönünde haberlerdi. Oysa Musab çok iyi biri olarak tanınırdı. Herkes onu severdi. Böyle birisi neden kötü şeyler yapmaya kalkışsındı ki?

Hind, kocasındaki bu tereddüdü fark edince hemen meseleye girdi:

– Bak Amir, dedi. Musab güzel şeyler anlatıyormuş. Oğlun Muaz onu dinlemiş.

İstersen Muaz'ı çağıralım, Musab'ın söylediği şeyleri bir de kendi çocuğumuzdan dinleyelim. Ne dersin?

Karsının Amir diye seslendiği ihtiyar birden bire gürleyiverdi:

– Ne! Yoksa oğlum Muaz da mı dinden çıktı? Ama bu nasıl olur?

Hind onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Canım hemen kızma öyle! Muaz Musab'ın sadece birkaç kez toplantılarına denk gelmiş. Onun söylediği cümleleri duymuş, hepsi o kadar...

Amir sakinleşecek gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatıp yumruklarını sıktı ve:

– Çabuk bana Muaz'ı çağır, diye bağırdı.

Hind endişeyle ayrıldı oradan. İçinden Rabbine dua ederek kötü bir şey olmamasını diliyordu. Sonunda oğlunu buldu. Olanı biteni kısaca anlattı ona. Muaz son derece sakin görünüyordu. Kendinden emin adımlarla babasının huzuruna çıktı.

Amir patlamaya hazır bir volkan gibi duruyordu. Muaz onun konuşmasına fırsat vermeden söze girdi ve Fatıha Sûresi'ni okumaya başladı.

Amir dondu kaldı âdeta. Gözlerini oğlunun dudaklarından bir an bile ayırmıyordu. Muaz'ın okuduğu her ayet gönlünde fırtınalar koparıyordu. İçindeki öfke ateşi birden bire sönüverdi. Çatılan kaşları usulca gevşedi. Muaz babasındaki değişikliği görüyordu. Ara vermeden sûreyi sonuna kadar okudu. Sonra sustu, sevgi dolu bakışlarını Amir'in yüzünde gezdirdi.

Amir'in gözleri ışıltı ışıltıydı. Sanki bir hazine sandığı görmüş gibi bakıyordu. Derken dudakları aralandı:

– Bu sözler, dedi. Bu sözler ne kadar şahane böyle! Bunları Musab'tan mı duydun?

Muaz gülümseyen bir yüzle atıldı:

– Evet babacığım, dedi. Bunlar Allah'ın sözleri... Yüce Rabbimiz Mekke'de bulunan Hazreti Muhammed aracılığıyla insanlara gönderiyor.

Amir sabırsızlıkla sordu:

– Onun söylediği bütün sözler böyle harika mı?

– Evet, daha bunlar gibi bir birinden harika âyetler var.

Amir başını memnuniyet içinde sallayarak dinliyordu. Gözleri alabildiğine açılmıştı. Muaz heyecanla:

– Babacığım, dedi. Gel seni Musab'ın yanına götüreyim. O güzel âyetleri bir de kendisinden dinle. Hem biliyor musun, Medinelilerin neredeyse tamamı Müslüman oldu. Bir sen kaldın...

Amir'in bakışları dondu. Boynunu büküp bir süre düşündü. Sonra bakışlarını kendi eliyle yaptığı putuna çevirdi:

– Menat'a danışmadan böyle bir işe kalkışamam. Önce ona bir sorayım, bakalım ne diyecek.

Muaz şaşkın şaşkın babasını yüzüne baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat babası gayet ciddi görünüyordu. Muaz ellerini iki yana açarak:

– Baba sen ne diyorsun, dedi. O putun konuştuğu nerede görülmüş?

Amir kolay kolay ikna olacağına benzemiyordu:

– Ben onu bunu anlamam. Menat'a soracağım. O ne derse öyle yapacağım!

– Ama o sıradan bir ağaç...

– Yeter! Daha fazla ısrar etme! Menat ne derse o olacak! Atalarım asırlardır onun emrinden çıkmadı. Ben mi çıkayım yani?

Muaz baktı ki babası kararlı, üstelemedi. Omuzlarını silkti ve:

– Peki, dedi. Öyle olsun.

Amir üstünü başını düzelterek putun yanına vardı. Önünde diz çöktü. Bir süre sessizce bekledi. Sonra oğlunun söylediklerini aktardı ve:

– Ne dersin, diye sordu. Muaz’ın dediklerini kabul edeyim mi?

Puttan ses seda gelmedi. Amir sorusunu tekrarladı. Durum yine aynıydı. Duyulan tek ses putun üzerine konup kalkan sineklerin vızıltısıydı.

Muaz tuhaf gözlerle babasını izliyordu. Onun hâline gülsün mü ağlasın mı karar veremedi. Nihayet dayanamadı, arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sokaklarda ne yapacağını bilemez hâlde bir süre gezindi. Sonra kardeşlerinin yanına gitti. Durumu onlara anlattı. Ne yapılması gerektiğini sordu. İçlerinden biri:

– Benim bir fikrim var, dedi. Babamızın putunu bir tuvalet çukuruna atalım.

– ?

– Babamız çok güvendiği putun kendisini bile koruyamadığını anlar o zaman.

Böylece ona tapmaktan vazgeçer. Ne dersiniz?

Yüzlerdeki şaşkınlık gülümsemeye dönüştü. Bu fikri çok beğenmişlerdi.

O andan sonra bu planı uygulamak için fırsat kollamaya başladılar. Amir’in evden uzaklaşmasını beklediler.

Amir çocuklarının planından habersiz bir şekilde derin derin düşünüyordu. “Anlaşılan Menat bana kızdı.” diye geçirdi aklından. Öyle ya, Menat böylesine önemli bir konuda konuşmayacaktı da ne zaman konuşacaktı? En iyisi, Menat’ın kızgınlığının geçmesini beklemektir.

Muaz ve kardeşleri geceleyin harekete geçtiler. Sessizce putu dışarıya çıkardılar. Kimseye görünmeden yakınlardaki bir lağım çukuruna attılar. Sonra geldikleri yoldan geri döndüler. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Ama akılları fikirleri sabah olunca babalarının nasıl tepki vereceğindeydi. Acaba Amir putun hâlini görünce onun sadece bir odun parçası olduğunu kabul edecek

miydi? Merak içinde beklemeye başladılar.

Amir sabahleyin putu yerinde göremeyince telaşla etrafa bakındı. Karısına, çocuklarına sordu. Onlar renk vermediler. Amir küplere bindi âdeta.

– Bu gece biri putumu çalıp götürmüş, diye haykırdı.

Her yeri didik didik aradı. Sonunda lağım çukurunun yanından geçerken onu gördü. O an neye uğradığını şaşırды. Fal taşı gibi açılan gözleriyle öylece bakakaldı. Kendini toparlayınca hemen putu lağım çukurundan çıkardı. Söylene söylene eve getirdi. Putun üzerindeki pislikleri iyice yıkadı. Bu sırada sinekler bayram ediyorlardı.

Amir en güzel kokuları buldu, getirdi. Temizlediği putu bir de kokularla yıkadı. Sonra karşısına geçti, diz çöktü. Başına gelen bu olaydan dolayı kendisine kızmaması için puta yalvarmaya başladı. Sonunda boynunu büktü ve:

– Sana bunları yapanı bir yakalarsam rezil edeceğim, dedi.

Muaz ve kardeşleri çok üzgündüler. Babaları hâlâ bir odun parçasına tapıyordu. “Şimdi ne olacak?” dercesine birbirlerine baktılar. “Yılmak yok!” der gibiydi herkes.

Amir bir süre sonra tekrar dışarıya çıktı. Yaşadığı olayları arkadaşlarına anlatmaya gidiyordu.

Muaz ve kardeşleri yeniden kolları sıvadılar. Üzerine kokular sürülü putu omuzlayıp kaldırdılar. Kimseye görünmeden yine aynı lağım çukuruna attılar.

Amir eve döndüğünde putu yerinde göremeyince yine küplere bindi. Bu defa kimseye sormadan o lağım çukurunun başına geldi. Put aşağıda pislik içindeydi. Epeyce bir uğraştan sonra onu lağımın içinden çıkardı. Eve getirip yeniden temizledi. Güzel kokular sürdü. Sonra önünde diz çöküp özür diledi.

Muaz ve kardeşleri putu lağıma atmaktan, Amir de onu geri çıkarıp yerine koymaktan vazgeçemediler. Bu durum günlerce sürdü. Sonunda pes eden Amir oldu. Kılıcını çıkarıp putun boynuna astı ve:

– Ey Menat, diye bağırdı. Seni o pislige kimin attığını ben bilmiyorum. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Seni daha fazla koruyamam. Bundan sonra başının çaresine bak. İşte sen, işte kılıç! Kendini koru!

Sonra arkasına bakmadan odasına çekildi.

Muaz ve kardeşleri geceyi beklediler. Ortalıkta kimse kalmayınca putun yanına geldiler. Boynundaki kılıcı çıkardılar. Sessizce dışarıya süzıldüler. Önceden hazırladıkları bir köpek leşini putun boynuna bağladılar. Amaçları babalarını iğrenmesini sağlamaktı. Sonra onu lağım çukuruna attılar.

Sabahleyin putu o hâlde gören Amir acı acı güldü. Bunca yıl boşu boşuna geçirdiği ömrüne yanıyordu. Kalbinde katman katman olan kirleri bir cümleyle siliverdi:

– Sen tanrı olsaydın bu hâle düşmezdin!

Yaptıklarından çok pişmandı Amir. Gözyaşları içinde evlatlarının yanına geldi. Müslüman olduğunu herkese ilan etti. Artık gönlü huzur doluydu. Alemlerin yaratıcısı Yüce Allah'a sürekli dua ediyordu.

Muaz ve kardeşleri babalarının doğru yolu buluşuna ondan daha çok seviniyorlardı.